

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2^{.-}; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3^{.-}.

Spisi in dopisi se pošljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Ceno Posteljno Perje

172

1 kg sivega skubljenega perja K 2, polbelega K 2-80, belega K 4, finega K 6, najboljšega skubljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg nadalje poštine prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene, iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, modrega, belega, ali rumenega inlet-nanking-blaga

1 pernica vel. 180x116 cm z blazinama, velikost 80x58, napolnjena z jako lepim mehkim perjem K 16, s polpuhom K 20, s puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16; vzglavnica K 3, 3-50, 4, — Pernice 180x140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica 90x70 ali 90x80 cm K 4-50, 5-—, 5-50. Spod. pernica iz gradla 180x116 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju pošti, prosto pri naročilu od 10K dalje. M. Berger v Dešenici št. 697. Češki les. Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki o žimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugem posteljnem blagu zastoj in poštine prosto.

3774

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

prporočata svojo največjo **zalogo** zgotovljenih oblek za gospode, dečke in otroke in novosti v konfekciji za dame.

Frühwirth & Comp.

Dunaj VI, Gumpendorferstrasse 9.

Velika zaloga vseh vrst fotograf. aparatov, prizmat. stekla, fotografske potrebščine vedno

1433 sveže v zalogi. 4 1

Solventnim odjemalcem ugodni plačilni pogoji.

Za slabokrvne in prebolele:

je zdravniško priporočeno **Kuč** najbolše črno dalmatinsko vino sredstvo.

4 steklenice (5 kg) franko K 4-—.

1432 3 1 Br. Novakovič, Ljubljana.

Priložnostni nakup!

Lepa žepna ura z verižico K 3-50.

30.000 komadov

kupljenih, zaraditega pošiljam 1 lepo 36 ur idočo (ne 12 ur) „Gloria“ srebrno anker-rem. uro, švic. kolesje z lepo gravir. oklopiem, s sekundnim kazalcem in lepo pozlačeno ali posrebr. verižico natančno idočo le za K K 3-50.

Nadalje ponudim eno pravo pozlačeno 36 ur idočo anker-rem. prve vrste švic. uro s pozlač. verižico za K 5. Triletno pisмено jamstvo za vsako uro. Razp. proti povzetju S. Kohane, razpošiljalnica švicarskih ur, Krakov št. 78. Neštevilno priznanj in naročil. Za neugajajoče denar nazaj. 1056

2603

Kri! dosežejo odrasli in otroci, bolni in zdravi. Polovico stroškov prihranite v go-

Moč! spodinjstvu na kavi, siadkorju in mleku, ako pijete SLADIN.

Zdravje! to je dr. pl. Trnkóczyja sladni čaj.

En zavoj velja 50 vin. Dobiva se povsod. Po pošti se naroča najmanj pet zavojev pod naslovom v glavni zalogi.

Lekarna pl. Trnkóczy

v Ljubljani zraven rotovža.

Bogata zaloga

3263

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Svoji & svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Mlado in cvetoče, zdravo in veselo

ne more ostati nobeno dekle in nobena gospodinja, katera se mora mučiti leta in leta v kuhinji in v gospodinjstvu pri pranju in umivanju s slabim milom. — Pri porabi

Schicht-ovega mila

se varuje roke in doseže hitro, brez truda
in napora snežno belo perilo.

Mesečni koledar za julij 1910.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti	
		ljubl. škof.	lavant. škof.		
1 2	Petek Sobota	Teobald, puščavnik Obiskovanje Device Marije	Ljub. Trnovo Draga	Zibika Sladka gora	Kanonična vizitacija in birmovanje v ljubljanski škofiji. 1. Zalilog 2. in 3. Sorica 4. Železniki 16. Sv. Katarina 17. Preska 24. Šmartin 26. Reteče 31. Sora
3 4 5 6 7 8 9	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	7. po bink. Predr. Kri N. G. J. K. Urh, škof Ciril in Metod, škofa Izaija, prerok; Dominika, muč. Benedikt IX., papež Elizabeta, kraljica Anatolija, dev.; Veronika, Jul.	Selca Smlednik Komenda Radomlje Št. Janž Šempeter p. N. m. Šempeter p. Slavini	Dramlje Kalobje Slivnica Sv. Štefan Sv. Vid Žusem	
10 11 12 13 14 15 16	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	8. po bink. 7 bratov in tov. muč. Pij I. papež, mučenec Mohorin Fortunat, patronal. šk. Anaklet, pap. muč. Bonaventura, škof in učenik Razdelitev apostolov Karmelska Mati božja.	Naklo Podraga Žužemborg Čemšenik Vodice Borovnica Češnjice	Nova cerkev Vojnik Kapela v bolnišnici Vitanje	
17 18 19 20 21 22 23	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	9. po bink. Aleš, spoz. Kamil Lel., spoz. Vincencij Pavlanski, spoz. Marjeta, dev. muč. Daniel, prerok; Olga Marija Magdalena, spokor. Apolinar, škof in mučenec.	Vranja peč Ljub. dež. bolnica Ljub. lazarišči Prečina Planina pri Koč. Sodraščica Zlatopolje	Dobrna Sv. Martin Črešnjice Frankolovo Sv. Jošt.	
24 25 26 27 28 29 30 31	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota Ned.	10. po bink. Kristina, dev. muč. Jakob, apostol Ana, mati Device Marije Pantaleon, Natalija Nazarij in tov. muč. Marta dev., Beatrika, dev. Abdon in Senon, muč. 11. po bink. Ignacij Lojol.	Šenturška gora Ljub. sv. Jakob Loka kapucini Voglje Gora p. Idriji Sv. Magd. n. Gori Kostanjevica Idrija	Gornjigrad Ljubno Straže Resulje Solčava Rečica.	

Odpustki mesca julija 1910.

1. Petek. I. v mesecu. Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu svetemu obhajilu, nekoliko premissljujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen svetega očeta; udom bratovščine presvetega Srca popolni odpustek danes ali prvo nedeljo pod navadnim pogojem.

2. Sobota. Obiskovanje Marije Device. Tretjerednikom vesoljna odveza.

3. Nedelja. I. v mesecu. Udom bratovščine svetega rožnega venca popoln odpustek: 1. Če v bratovski cerkvi molijo na namen svetega očeta. 2. Če so pri mesečni procesiji. 3. Če nekaj časa molijo v bratovski cerkvi pred izpostavljenim Najsvetejšim, Udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega kakor prvi petek.

5. Torek. Sv. Ciril in Metod. Popoln odpustek udom apostolstva sv. Cirila in Metoda ali pa v njegovi osmini.

7. Četrtek. I. v mesecu. Popoln odpustek udom bratovščine svetega R. T. v bratovski ožiroma farni cerkvi.

8. Petek. Sv. Elizabeta, kraljica portugalska. Tretjerednikom popoln odpustek.

9. Sobota. Sv. Veronika. Tretjerednikom popoln odpustek.

16. Sobota. Marija Devica karmelska. V karmelskih cerkvah dobimo danes popoln odpustek tolikrat, kolikorkrat obiščemo cerkev in molimo na namen svetega očeta. Odpustke zamoremo obrniti v blagor vernim dušam v vicah. — Udje škapulirske bratovščine dobe en popoln odpustek v farni cerkvi, če ne morejo obiskati karmelske redovne cerkve.

19. Torek. Sv. Vincencij Pavlanski. Popoln odpustek: a) Udom Vincencijeve družbe danes ali v osmini. b) Udom svetega Detinstva.

20. Sreda. Sv. Elija, prerok. Popoln odpustek: a) Udom škapulirske bratovščine M. b. v bratovski ali farni cerkvi, b) udom bratovščine presvetega R. T. kakor 7. t. m., ker se v Bruslju praznuje danes spomin na čudež sv. R. T.

22. Petek. Sv. Marija Magdalena. Popoln odpustek udom bratovščine sv. R. T. ka-

Ljubljana, dvigni se!

Marijine družbe v Ljublani.

III.

Bolj počasi jo dvigamo, našo Ljubljano. Nit pripovedovanje se nam je pretrgala, ker vedno kaj drugega potrebne- ga vmes pride. Toda obupali pa nismo še nad Ljubljano, da bi se ne dala dvigniti; zato se danes, ko nam kaka druga reč pota ne zastavlja, vračamo zopet k njej nazaj.

In sicer je bilo zadnjič, ko je bilo govorjenje o Ljubljani, obljubljeno, da bodo prihodnjič našteje Marijine družbe ljubljanske. Ta stvar bi sicer spadala v zadnji kotiček našega lista, pod poglavje »Marijino cvetje«; a ker so Marijine družbe v Ljubljani za ohranjenje in povzdigo krščanskega življenja sploh jako važne, zato imajo lahko tu na prvih straneh svoje mesto.

Ločiti moramo moške in ženske, pa vnanje in notranje družbe. »Notranje« so družbe po zavodih in samostanih, namenjene samo za gojence dotičnega zavoda. Potemtakem bi bile v Ljubljani te-le Marijine družbe:

A. Moške.

I. Notranje:

1. V semenišču — za gospode bogoslovce. Ta družba je velike važnosti zato, ker je nekaka šola za vodstvo Ma-

rijinih družb, iz katere je upati, da bodo prišli dobri vodniki drugih družb.

2. V Alojzišču — za dijake.

3. V Marijanišču — za dijake. Tudi te dve družbi sta pomenljivi deloma iz istega vzroka, pa zato, ker je velike važnosti, da mladi ljudje, posebno prihodnji duhovniki, že svoje mlado življenje posvete Mariji in po Mariji Jezusu.

Istotako je v škofijskem zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu zelo cvetoča Marijina družba.

II. Vnanje.

1. Za gospode svetnega stanu pri oo. jezuitih.

2. Za može in mladeniče v Križankih.

3. Za može in mladeniče pri sv. Petru.

4. za mladeniče (vajence) v Križankih; se ravnokar pripravlja.

5. 6. Dve za dijake; slovenska pri jezuitih, nemška v Križankih.

B. Ženske.

I. Notranje.

1. Za dekleta pri uršulinkah I. za večje.

2. Za dekleta pri uršulinkah II. za manjše.

II. Vnanje.

1. Za gospe pri oo. jezuitih — slovenska.
 2. Za gospé pri oo. jezuitih — nemška.
 3. Pri sv. Florijanu.
 4. Za dekleta izobraženih stanov pri oo jezuitih.
 5. Za dekleta izobraženih stanov pri uršulinkah I.
 6. Za dekleta — pri uršulinkah II.
 7. Za dekleta šolarice pri uršulinkah III.
 8. Za dekleta v zavodu Lichtenthurničnem.
 9. Za dekleta v Križankih.
 10. Za dekleta pri sv. Petru.
 11. Za dekleta pri sv. Jakobu.
- Skupaj 22 Marijinih družb.

Mislimo, da je malo ali nič mest te velikosti, ki bi imela toliko Marijinih družb, kakor Ljubljana. Lahko se imenuje marijansko mesto. Če jih ima Dunaj okoli 100, je to sicer lepo zanj, ampak če bi jih hotel po razmerju števila prebivavcev imeti toliko kakor Ljubljana, bi jih moral imeti 1100, torej enajskrat toliko, kakor jih ima.

Kakor je videti, je za razne potrebe oziroma stanove precej dobro preskrbljeno. Samo za žene bi bilo morda želeli še kake družbe. — Razen tega pogrešamo tudi za izobražene lajike slovenske družbe, kakršna bi se brez dvoma spodobila za Ljubljano.

Ob drugi priliki bomo tudi lahko povedali, koliko štejejo vse te družbe udov. Toda kar je za nas tukaj važno, ko govorimo o povzdigi verskega življenja v Ljubljani, je pa to, da naj bi te družbe ne le obstale in da bi njih udje ne le pobožno živeli, marveč da bi razodevale

svoj dober vpliv in svoje delovanje na zunaj, na svoje sosesčane, na javnost ljubljansko. Tiste družbe so za mesto najvažnejše, ki najbolj posegajo v javno življenje. To naj bi vse (vnanje) družbe imele dobro pred očmi! Po tem jih bomo cenili.

Vsem onim pa, ki v Ljubljano nanovo prihajajo, posebno mladim ljudem, bodi priporočeno, da se pridružijo eni teh družb, katera je zanje najbolj primerna. Oglasi se za družbo navadno v dotični cerkvi (zakristiji) ali samostanu, kjer ima družba svoj sedež. Opozorite na to mlade ljudi, ki prihajajo v mesto! Vsako pošteno dekle, ki pride v Ljubljano, v kako Marijino družbo, mladeniči naj se priglase v Križankih katerikoli dan ali uro v žagradu ali v samostanu; oni, ki stanujejo v fari sv. Petra, pa lahko pri sv. Petru; dijakji pa pri jezuitih. Marijine družbe so pripravljene sprejeti jih v svoje okrilje, da se v mestnih vrtincih ne zgube. Kdor je bil v domači fari ud družbe, mora biti tudi v mestu, če se tje preseli. Pa tudi taki, ki doma niso bili, lahko vstopijo, ker v mestu so večje nevarnosti.

Tako bodo družbe rešile premnogo posameznikov, ki pridejo v mesto. Splošno naj se pa ljubljanske družbe vedno zavedajo, da so poklicane delati s skupnimi močmi za to, da Ljubljana ostane bela, ostane krščanska; naj se bore zoper moderno nevero in spačenost, ter delajo na to, da se krščansko življenje v Ljubljani vedno bolj dvigne; posebno naj delajo na očitno izpoznavanje sv. vere ob vseh mogočih prilikah. One so za to v prvi vrsti poklicane. Za njimi pridejo pa krščanska društva. O teh pa prihodnjič.

Naše jeruzalemsko romanje.

III. **Kratka pojasnila.** Neki mladenič z Gorenjskega (M.) me pismeno vpraša med drugim: »Kaj bomo jedli?« Skoraj z istimi besedami si je v skrbeh neka gospodična učiteljica iz Slovenskih goric. Odgovarjam, kakor so mi fanteku na taka vprašanja z milim nasmehom odgovarjali moja rajna mati: »Nekaj dobrega!« Če si je pa kdo v strahu zavoljo svojega slabega želodca, naj bo brez skrbi. Na ladijah avstrijskega Lloyda je v navadi takoimenovana »francoska kuhinja« in tako izborna in zdravju primerna, da mnogi Angleži, če je le količkaj mogoče, zavoljo dobre kuhinje potujejo na avstrijskih ladijah. Izboren kuhar je tudi morski zrak, ki dela, da je človek menda vedno lačen! Ob 10. uri bilo je obilno jesti, o petih popoldne je bil pa glavni obed.

»Če bomo na površju ladje prenočevali, ali se ne bomo prehladili?« prišel me je nekdo vprašat. Odgovorim: Skoraj ni mogoče! Saj na širnem morju ni prepaha, ker ni naših slabo se prilegajočih duri in oknic. Pač je mogoče, da kdo tudi na ladji zbolí, tudi umrlí so že romarji na ladji tje in nazaj, pa to zopet ni noben vzrok, se dati odstrašiti. Ko sem se kot kaplan leta 1889. odpravljal na božjo pot v Jeruzalem, imel sem zelo blagega prijatelja (posestnika, župana in deželnega poslanca Gustava Lehmana v Gomilici), ki je sklenil iti z menoj. Čez nekaj dni pride njegova žena in dve odrasli hčeri jokaje, naj jim za božjo voljo pustim očeta doma, »ker ga gotovo nikdar več ne vidimo!« Odšel sem sam na Jožefovo. Čez tri tedne so bili nabori v Lipnici, kjer se je župan Lehmann prehladil in čez 8 dni zdrav orjaški mož umrl. Ko bi bil šel z menoj, morda bi bil živ še danes. V postelji doma jih največ umrje, zato je v postelji doma najbolj nevarno!

IV. **Morska bolezen.** O tem predmetu si je lomil že marsikateri zdravnik glavo, kaj je vzrok morske bolezni? Brez dvoma je eden vzrok vedno

guganje ladije naprej in nazaj, semintje, gor in dol po valovih. Tako se pretresa želodec in tekočina v njem sili navzgor, že veste! . . . Pomorščaki so pa že vajeni in nimajo nikake morske bolezni.

Priporoča se malo tekočega, ampak bolj trdo hrano zavživati. Širok pas čez trebuh, da se po njem preveč ne pólje. Nekteri so priporočali dobro staro slivovko, pa ni pomagala. Tega ne nosite seboj, za slučaj potrebe je itak zdravnik na ladji. Zato je najbolje, dobre volje biti; na morsko bolezen nič misliti; če ne pride, je ne klicati; a če pride, se lepo vdati.

V. **Náš romar!** Župnija Sv. Rok ob Sotli (Štajersko) je sklenila zbrati in zložiti potreben denar in poslati svojega rojaka bogoslovca g. Jožefa Potočnika, sedaj drugoletnika v bogoslovju v Mariboru, kot romarja v Jeruzalem. Posnemajna vredno!

VI. **Mladina.** Iz došlih dopisov povzamem, da vlada zlasti med mladino veliko navdušenje za Jeruzalem. Mladenič, ki je v vojake potrjen, se veseli, da bode mogel še prej »kot vojak Kristusov« v Sveto deželo. Dekleta, najboljša, pevke, Marijine društvence so vse en plamen za Jeruzalem, da je ganljivo brati. Večino njih kajpada navdaja skrb za potreben denar. Le potrpljenje! Če Bog da dobrega duha, dal bo, če je njegova volja, še potrebna sredstva in naklonil stariše, sorodnike, velikodušne dobrotnike, ki bodo pomagali. — Stariši nekteri povprašujejo, ali je varno »otroka samega pustiti tako daleč?« Do Ljubljane, ali do Trsta in nazaj naj dajo, če se jim potrebno zdi, spremstvo; po morju in v Jeruzalemu pa, kolikor človeška previdnost jamčiti zamore, se ne bo nič hudega zgodilo. Romarji so uvrščeni v trume s strogo organizacijo, pri tem pa bodo tako polni svetega navdušenja in čas je tako pičlo primerjen, da se more trditi: če je tudi vsako romanje več ali manj nevarno za mladino, naše jeruzalemsko ni!

VII. »Pranganje«. Od nekod mi pišejo: »Me tri sestre od Marijine družbe«, kako se že veselimo, da bomo v Jeruzalemu »nesle Marijo«, ker je »Bogoljub« naznanil, da »bomo imeli s seboj veliki kip Matere božje«. To veselje njim moram — žal! — že naprej celo uničiti. Za dekliško pranganje z belo obleko Jutrovec nima smisla, in bela obleka mu ni znak devišтва. (Ta simbol je prišel k nam od severnih naših sosedov in že Hrvati ga ne poznajo več; zagorske Hrvatice, staro in mlado, hodi poleti brez razločka vse snežno-belo oblečeno!) Na Jutrovem je s tem tako: Od Egipta tje do Kitajskega, celi Aziji je bela obleka znak žalosti, znak žalovanja po rajnih, in kdor ni celo v belo oblečen, moški in ženska, se na Kitajskem niti udeležiti ne sme slovesnega pogreba. Jutrovec si v znamenje vednega žalovanja pobelil z apnom svoje grobove (vsejane rožice bi mu vroče solnce posmodilo!) in v tem smislu govori božji Odrešenik o »pobeljenih grobovih« (Mat. 23, 27.). — V Jeruzalemu bodo romarji videli dovolj mohamedanskih žen, od nog do temena zavitih celo v »belo«. To so ali žalujoče vdove, ali matere, ki idejo v praznik (petek) obiskat grobove svojih rajnih. Slednjič še: ponoči v mestnih ulicah bela obleka naznanja vse kaj drugega, kakor devico!

Dekleta, z belo obleko v Jeruzalemu toraj enkrat ni nič! Oblecite se v svetle barve (crème, rudečo, višnjevo, žolto); črno pomenja visoko dostojanstvo! Na glavo pa denite pečo, to bo imponiralo katoliškim Betlehemčankam, ki grejo ob praznikih v črni svili, stotine nanizanih »cekinov« okoli vratu in na glavi visoko čepico, obvešeno z lepoticjem in zlatim in srebrnim denarjem (dota!).

Joj, kdo bo pa »Marijo nesel?« — Tisto bodo nesli krepki mladeniči in možje. Berite še enkrat moje »Šmarnice romarja jeruzalemskega« 8. dan str. 104 in se spomnite, kaj pravi Jutrovec, da »ženska nima duše«. Take misli trdoglav-

nežu izbiti iz glave, bodo možje vzdignili podobo Matere božje na svoje rame!

VIII. Slovensko razumništvovo naj se nam pridruži! Ko bode osem dni odmevala slovenska govornica po ulicah jeruzalemskih, in ko bodo donele mile slovenske pesmice po livadah betlehemskih, ne bode slovensko razumništvo pustilo istega kmečkega ljudstva, iz katerega je izšlo, samega zastopati svoj narod pred Jutrovci in celim tam zbranim svetom!

Saj tega tudi drugi ne store!

Leta 1898. je vodil c. in kr. oberst (sedaj general) Henrik Himel iz Brikse na veliko romarsko trumo (506 samih mož) v Jeruzalem. 12. oktobra imeli so slovesen vhod v sveto mesto. Francoski rodbinski časopis »Le Pelerin« ga tako popisuje:

Bil je čudovit prizor, kako so prihajali ti naši katoliški sobratje kot zastopniki Tirolske in Avstrije: v strogem redu, kakor vojaško krdelo; torbo za živež na hrbtu; naprej bandera, pa kot znamenje miru s podobo Matere božje in globčka z oljkino vejico. Orožje teh bojevnikov je bil rožni venec; njih geslo: Ave Marija! Celo vojaški je bil red procesije; v rednih odstavkih sledijo si oddelek za oddelekom; vsak oddelek vodi duhovnik, ki molitve začenja, ali intonira pesem. Vsi imajo na rokavih grb Svete dežele in številke v raznih barvah v znamenje dostojanstva, katero je poedincu v trumi določeno. Po dva in dva odkorakajo mimo nas zbrano, pobožno, mirno, dostojno, brez sledu kake napete samozavesti ali bojazni. Bila je zares izbrana truma iz vseh vrst človeške družbe: duhovščina, oblasti, vojaštvo; in bil je na zemlji eden edini vznešeni zbor, ki je molil z angeli v nebesih isti »credo« in prepeval isti »hozana«!

Drug slučaj! 29. marca 1910 odpravila se je iz Kelmorajna romarska truma v Jeruzalem. Čez morje vozil jih je velikanski parnik Statendam (161 m dolg, 18 metrov širok, 12,8 metrov globok). Ro-

marjev je bilo 704; med njimi 2 kraljeva princa bavarska, 3 škofi, 1 opat, 126 duhovnikov, 216 dam, 358 gospodov.

Kraljevih princev sicer ne bode z nami, drugo pa zmoremo vse! Pridite torej in pojdimo v Jeruzalem!»

Neki visokošolec mi piše zastran istega predmeta: »Listek sem bral z velikim zanimanjem in kar skomine me imajo, da bi jo potegnil z Vami tja daleč, trans mare Mediterraneum«. Brez dvoma, nekaj najboljših izmed svetne slovenske inteligence bo se gotovo odzvalo pozivu! (Doslej je takih, razen duhovnikov, še bore malo. Pri nas samo kmetje gredo na božjo pot, gospoda dela le »izlete«. Duhovnikov je priglašanih že nad 60. Ur.)

IX. Brada na Jutrovem. »In kaj je z brado, če grem v Jeruzalem?« vprašal me je kratko ali odločno mlad visokošolec, ki me je ondan srečal na kolodvoru v M. Kar prijelo me je, da bi dal mlademu somišljeniku hudomušen odgovor; ali njegov resen obraz z navihanimi brčicami je ukrotil zlobo mojega jezika; in še hvaležen sem mu bil, da me je tudi na to opomnil. Z brado na Jutrovem je torej tako: Velika, lepa brada je ponos vsakega Jutrovca. Koga siloma obriti dati, smatra se za največjo sramoto in za tako hudo kazen, da se naproti nji zdi »25 gorkih na podplate« le dar najmilejšega predstojnika. Gladko obriti hodijo dandanes tam le evnuhi. Že v starem testamentu bila je mogočna brada znak moške častitljivosti in lepote. Zlasti krasna je morala biti Arona velikega duhovna brada, ker jo še kralj David (psalm 132, 2.) s tako slastjo opeva: »barbam, barbam Aaron« (brado, ja brado

Aronovo). Duhovniki, tudi katoliški nosijo na Jutrovem brez izjeme dolge brade in kakor reče naš človek o duhovniku, katerega čisla: »so dober in pobožen gospod«, tako se katoliški Jutrovec rad pobaha, kadar je govor o njegovem župniku: »strašno glasno pridiga in ima dolgo, krasno brado!« — Vsekakor naj si torej dajo duhovniki, ki so namenjeni v Jeruzalem, že zdaj brado rasti, kakor je bila že od nekdanj navada, da so duhovniki hodili v sveto deželo. Kdor nima brade, ga Jutrovci nimajo za moža in ga zaničujejo. Želeti bi tudi bilo, da bi se kot zastavonoša našel mož »z brado, brado Aronovo«; naj bo prepričan, od Jutrovcev bode bolj občudovan, kakor vseh ostalih 500 romarjev z vsemi visokimi dostojanstveniki vred!

(P. s. Veselil bi se, če bi mi nekateri gospodje, ki so v majniku brali »Šmarnice romanja jeruzalemskega«, to sporočili vsaj na razglednici, oziroma dodali svoje opazke, kaj naj bi se za drugo izdajo knjige izpopolnilo in izboljšalo.)

F. S. Šegula,

župnik, Sv. Rok ob Sotli (Štaj.).

Vsa potrebna pojasnila (glede obleke, prtljage itd.) bodo romarji dobili v posebni knjigi, ki jo bodo prejeli v roke vsaj par tednov pred odhodom.

Opozarjamo, da kdor misli, zdaj je še čas, da se priglasí. Vabimo še enkrat posebno može in mladeniče. Prigovarjajte takim, ki lahko zmorejo, da naj se vzdignejo! Število do sedaj priglašanih — blizu 400. Romanje je zagotovljeno. Vendar je prostora še za poldrugsto romarjev.

Odbor.

Pomen jeruzalemskega romanja z verskega stališča.

Naši slovenski romarji gotovo ne bodo brali vsi raznih lepih spisov o potovanju v sveto deželo. Zato upam, da bo večini dobrodošlo, ako kot srečen jeruzalemski romar leta 1905. opozorim na važnost nameravanega romanja z verskega stališča. Saj je sveta dežela in zlasti Jeruzalem zibelka krščanstva. Vzemimo katekizem v roke in se vprašajmo, v kaki zvezi je s sveto deželo.

Prvo poglavje katekizma uči o **veri**. Na Oljski gori se kaže romarjem kapelica, na katere mestu so apostoli sestavili »apostolsko vero«, preden so se razšli na svoja apostolska potovanja. Vsi dvanajsteri člani apostolske vere so najožje spojeni s svetim mestom. Bog Oče si je izbral svoje bivališče v jeruzalemskem templju. Razodeval se je svojim prerokom, izmed katerih se kaže še danes Jeremijeva duplina na severu, na jugu pa mesto, kjer je bil prerok Izaija prežagan. Jezusovo spočetje od Svetega Duha se je sicer izvršilo v Nazaretu, kamor ne gredo vsi romarji, pač pa obiščejo vsi božjepotniki najbolj krščansko mesto v sveti deželi, preprijazni Betlehem, kjer je bil rojen naš božji Odrešenik. Pozorišče Kristusovega trpljenja in smrti, njegovega pogreba in hoda v predpeklo ter njegovega častitljivega vstajenja je v Jeruzalemu. Vnebohod je bil na bližnji Oljski gori, kjer pobožni romarji spoštljivo poljublja jo znamenje ene v kamen vtisnjene stopinje Kristusove. Sodit bo prišel — tako se domneva — Jezus vse ljudi na sodni dan v dolino Jozafat med Jeruzalemom in Oljsko goro. Po celi dolini boste videli sedaj sama grobišča. V tej obliki je dolina Jozafat gotovo največje pokopališče na svetu. Kraj, kjer se je prikazal Sveti Duh zbranim apostolom, kjer se je začelo delovanje svete Cerkve, kjer je bilo prvo občestvo svetnikov, kjer je bila podeljena oblast odpuščati grehe, je slavnoznana

obednica na Sijonu. Prvo vstajenje mesa je Jezusov božji grob, najsvetejša božja pot na svetu, in Marijin grob. Večno življenje nam je bilo pridobljeno na gori Kalvariji.

Kako jasna in razumljiva postane apostolska vera vsem katoličanom, ki so si ogledali z lučjo svete vere vse navedene znamenite kraje!

Drugo poglavje katekizma o krščanskem **upanju** opozarja jeruzalemskega romarja zopet na Oljsko goro, kjer se mu kaže »očenaševa cerkev« v spomin na očenaš, ki ga je učil naš Gospod na tistem mestu. Kar se tiče »češčenamarije«, spada njena zgodovina sicer v bolj oddaljeni Nazaret, katerega radi tega romarji ne morejo lahko obiskati, pač pa so se odigrale skrivnosti svetega rožnega venca večinoma v Jeruzalemu in deloma v njegovi okolici. Svetišče prve skrivnosti veselega rožnega venca v Nazaretu morajo romarji opustiti. Kraj Marijinega obiskanja pri sv. Janezu v gorovju, ki je poleti nekaka oáza (rodovitni kraj) v sredi nerodovitne skalnate in peščene puščave, je prelep izlet božjepotnikov. Oh, naj ne pozabijo zapeti naši vrli slovenski pevci Marijinega »Magnifikat« tam na tistem strmem bregu pri Marijinem študentu nasproti »sijonskim sestram« Ratisbovim ter Caharijevega »Benediktus« v prelepi Ivanovi cerkvi! Svetišča Kristusovega rojstva v Betlehemu pač ne sme opustiti nobeden jeruzalemski romar. Četrta in peta skrivnost veselega rožnega venca nas zopet spominjata na tempelj, kjer stoji sedaj prekrasna Omarjeva mošeja.

Skrivnosti žalostnega dela svetega rožnega venca imajo svoje spomine in svetišča zopet v Jeruzalemu in na oljski gori. Nepozabljiva mi ostane duplina, v kateri je Kristus krvavi pot potil. Tam sem opravil najsvetejšo daritev. Ne poza-

bite si ogledati prelepega vrta Getzemani! Jaz imam iz njega rože, ki še sedaj po peterih letih prav močno in lepo dišijo, pač primerna podoba vedno dišečega svetega rožnega venca! Skrivnost Jezusovega bičanja ima svoje svetišče v novi lepi frančiškanski »cerkvi bičanja«. Spomin Jezusovega kronanja in zasramovanja se časti v baziliki sijonskih sester, ne daleč od avstrijskega gostišča, katerega sedanji vodja je Slovenec, preč. gosp. dr. Martin Ehrlich. Skrivnost Jezusovega

Judje jokajo nad Jeruzalemom.

križevega pota z običajnimi postajami se romarjem predočuje na križevem potu, imenovanem »Via dolorosa«. Skrivnosti Jezusovega križanja je posvečeno svetišče na gori Kalvariji.

Po pismenem in ustnem sporočilu so se vršile tudi skrivnosti častitega sv. rožnega venca v Jeruzalemu in na Oljski gori, prihod Svetega Duha pa v obednici na Sijonu. Prav blizu tega svetišča boste opazili novo, dne 10. aprila

letos posvečeno Marijino cerkev v spomin Marijine smrti. Na skrivnost Marijinega vnebovzjetja in kronanja spominja po ustnem izročilu »Marijin grob« v dolini Jozafat pred duplino, kjer je Kristus krvavi pot potil.

Tretje poglavje katekizma o krščanski **ljubezni**, ki se razodeva v izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedi, nas pelje zopet v jeruzalemska svetišča. Desetere božje zapovedi, ki so bile zapisane na kamnitih tablah v skrinji zaveze v jeruzalemskem templju, je Jezus potrdil z besedo in v dejanju v istem templju. Kršenje božjih zapovedi je bilo kaznovano z grozno usodo templja in mesta. Nasledke gleda še sedaj vsak romar z lastnimi očmi. Tudi glede cerkvenih zapovedi zavzema Jeruzalem prvo mesto. Tukaj se je zapovedalo nedeljo praznovati kot Gospodov dan itd. Prvi apostolski cerkveni zbor, ki je izdal nekaj novih cerkvenih zapovedi, se je vršil v Jeruzalemu.

Ravno tako ima četrto poglavje o **sv. zakramentih** svojo častno zgodovino v Jeruzalemu. Na Sijonu v obednici in zunaj je krstil sv. Peter prve kristjane in gotovo tudi birmal. V isti obednici je Kristus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa in sv. mašniškega posvečenja ter ista sveta zakramenta tudi podelil apostolom. Po vstajenju se Kristus prikaže v obednici ter podeli apostolom oblast grehe odpuščati. Zakrament sv. poslednjega olja je prejela z drugimi sv. zakramenti Marija prečista Devica na Sijonu, kjer stoji sedaj nova Marijina cerkev. Brez dvoma so apostoli delili zakrament sv. zakona tukaj na Sijonu tako kakor druge svete zakramente.

Kajne, kako močno se oživi vera v srcu vsakega romarja, ko stoji na svetih krajih, kjer so se prvič vršile tako velike skrivnosti, tako velika dela božja!

Kar groza me obdaja, ko mislim na peto poglavje o krščanski **pravičnosti**. Stori dobro in varuj se hudega! kliče ti Jeruzalem v svoji sreči in nesreči, kliče ti

Oljska gora, ki je pila Jezusove solze in krvavi pot, kliče ti dolina Jozafat, kjer bo na sodni dan Jezus Kristus blagoslovil vse dobro od začetka sveta, nasprotno pa proklel vse hudo, kar se je zgodilo v Jeruzalemu in po celem svetu. Katerim ne bo možno iti k Mrtvem morju, naj si ga ogledajo z Oljske gore. To Mrtvo morje, ki pokriva Sodomljane in druge nečist-

nike, kliče zlasti vsakemu jeruzalemskemu romarju pretresljivi katekizemski nauk: »**Ogibaj se hudega — delaj dobro!**« Bodite uverjeni, da vam bodo ta premišljevanja na svetih mestih mnogo več koristila, kakor mnogi drugi preobširni spisi. V spomin se vam priporoča na vseh svetiščih

Jeruzalemski romar Alojzij Šoba.

Pogostno sv. obhajilo.

Vino, iz katerega brste device.

4. Devišтво človeka in Bog Sin Odrešenik.

Iz nesreče, v katero je pahnil izvorni greh celi človeški rod, ga je mogel zopet vzdigniti le sam Bog Odrešenik. Po Njem je zdihoval celi svet z besedami velikega preroka Izaija: »Rosite ga nebesa od zgoraj, in oblaki dežite pravičnega; odpre naj se zemlja in naj rodi zveličarja!« O prečudne besede Boga Sv. Duha! Nebo in zemlja naj pošljeta obljubljenega Odrešenika! Zveličar mora biti poslan iz nebes in rojen iz človeškega rodu na zemlji! Po besedah svetega Avguština je »včlovečenje večne Besede (Jezusa Kristusa) delo v nebesih in na zemlji obenem.« »Kako se bo to zgodilo?« vprašamo z Marijo Devico. To je delo božjega znamenja ali čudeža kakor je prerok Izaija že davno napovedal rekoč: »Gospod sam vam bo dal znamenje: Glejte, Devica bo spočela in Sinu rodila in njegovo ime se bo imenovalo Emanuel.« To je največje delo božje vsemočnosti, ki obsega tri največje božje čudeže, namreč spočetje Device, učlovečenje Sina božjega in najsvetejši Zakrament. Zakaj »Emanuel« se pravi po našem jeziku: »Bog

z nami.« Na noben način pa ni Bog tako z nami kakor po najsvetejšem Zakramentu.

Zdaj pa prav dobro pomislimo, da je učlovečenje našega Odrešenika in pa naše odrešenje delo božjega devištva. Že imenovani sv. Gregorij Nisenski piše tako lepo o tem: »Po božjem usmiljenju je podeljeno tudi njim, ki so iz mesa in krvi, da devištvo popačeno človeško naravo zopet povzdigne in dovede do gledanja nebeških skrivnosti. Zato tudi ni prišel naš Gospod Jezus Kristus na svet po potu zakona, ampak po potu popolne čistosti. Kar se je zgodilo v Mariji, neomadeževani Devici, to se dogaja tudi v vsaki duši, ki obvaruje čisto devištvo. Po devištvu se prvotna nepoškodovana božja podoba v človeku zopet prenovi, v njem se zopet prikaže božja lepota človeške duše.«

Kakor hitro je prinesel božji Sin nebeški dar božjega devištva na svet, se je tu začelo nebeško življenje. V sveti Družini so zbrana samo deviška srca. Še predno je Jezus postavil najsvetejši Zakrament, iz katerega rastejo device, si je izbral prvine izvoljencev med nedolžnimi

otročiči. Deviški Janez Krstnik je bil Njegov predhodnik. Deviški apostol sv. Janez evangelist je bil Njegov ljubljenec ter najzvestejši spremljevalec pri preobrazanju no gori Tabor, pri zadnji večerji v vrtu Getzemani, na Kalvariji. K življenju je obudil naš Odrešenik tri mrtve device: Jajrovo deklico, Najmskega mladeniča in deviškega prijatelja Lazarja. Ravno Lazarjeva hiša je bila Jezusu neizrečeno ljuba zavoljo deviškega Lazarja, deviške Marte in spokornočiste Marije Magdalene. Moč in vpliv Jezusovega devišstva sta bila tako velika, da so apostoli in učenci, ki so bili oženjeni, vse zapustili ter šli za Njim. Deviški zgled in deviški nauki Jezusovi so spreobrnilo tudi globoko padle nečiste grešnice: Marijo Magdaleno, ženo Samarijanko, prešestnico in druge. Kako ganljivo je skrbel naš božji Odrešenik za deviški naraščaj svojega kraljestva! »Pustite malim k meni priti in ne branite njim!« tako kliče k sebi nedolžne otročiče, jih blagoslavlja in utrjuje v nedolžnosti. Kako globoko so segale Jezusove besede o devištvu v njegovih lepih prilikah v nedolžna srca! Moj Bog, kako borna je naša domišljija, kako slabo naše pero, vsaj približno resnično opisati to

nenavadno čudno spremembo na zemlji po Jezusovem zgledu in nauku!

Pa žalibog, cvetna slavnostna nedelja se je kmalu spremenila v prežalostni veliki petek. Kako se bodo ohranile prekrasne deviške setve Jezusove do srečne žetve, kako se bode spolnilo Kristusovo zagotovilo: »Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle?« O mi maloverni, smo li tako hitro pozabili, da je bil pred velikim petkom večno znameniti veliki četrtek, katerega večer je postavil Jezus najsvetejši Zakrament? Ravno po tem presvetem Zakramentu je postal Jezus naš večni Emanuel, »Bog z nami«. V tej božji skrivnosti izpolnjuje naš Odrešenik do pičice natančno svoje besede: »In glejte! jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« O večna hvala Ti naš božji Odrešenik! S Teboj se je začelo na zemlji novo, nebeško, deviško življenje, s pomočjo Tvojega presvetelega deviškega Telesa in presvete deviške Krvi se bo tudi ohranilo, dokler se ne preseli v pravo nebeško domovino po Tvojem večnoresničnem zagotovitilu: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga bodem obudil poslednji dan.« Jan. 6, 55.

Župnik Alojzij Šoba.

Povzdigovanje.

Mašnik daritev neskončno opravlja,
sveta tihota objema oltar;
s hostijo v roki besede ponavlja:
»Moje telo je, daruje se v dar.«

Takrat pa v sinji nebeški višavi
mahoma vrata se rajska odpro,
Jezus prihaja v lepoti in slavi
z rajске višave na revno zemljo.

Himne izbrane v pozdrav mu donijo
vrste svetnikov ga vneto slave.
angelski zbori v akordih slavijo,
množice vernih ga v prahu časte.

Jezus med nami iz večnega raja! . . .
kolika sreča in kolika čast!
tukaj nas z rajskimi viri napaja,
da ne zaidemo v grešno propast.

Torej mu srca ponižno klonimo,
k Njemu povzdignimo svoje želje;
Njemu trpljenje, veselje darimo,
Njemu darujmo spokorno srce.

J. U. Limbarski.

Presvetemu Srcu.

O najsvetejše ti Srce,
o bodi počeščeno!
Dovoli mi, da ljubim te
z ljubeznijo iskreno.

Že dolgo iščem te okrog,
med svet sem zablodila;
sovrag prihaja brzih nog,
pri Tebi se bom skrila.

In kakor pribeži golob,
tja v skalnato duplino,
odpri Gospod mi srca grob
in skrij me v odprtino.

Saj si presveto Srce Ti
naš mir in naša sprava.
Zato ves svet naj govori:
Presveto Srce: Slava!

F. C.

Prstan in svetinja.

Stara povest za mlade ljudi. Spisal Silvin Sardenko.

VII.

Ob trnjevi kroni.

»Pojdi! Saj je že zadnji čas.«

Pograjčeva mati namreč je stala na pragu, ko je njena hči Pavla odhajala v Malo dolino, da se zapiše v Marijino družbo. Pograjka je gledala za otrokom in si mislila: Dekle, ki ni pod posebnim Marijinim varstvom, bo v današnjih časih težko obstalo.

Stari Pograjec pa je nekaj zagodrnjal nad odhajajočim dekletom. Ni se vedelo, ali je kletev, ali kaj. Zadnje čase je hodil s še bolj upognjenim hrbtom okrog hiše, kakor sicer.

»Toliko cvenka,« je pomišljal, »pa še ne morem dati dekleta od hiše. Včasih je bilo premlado, potem prenorčavo, sedaj postane prepobožno, nazadnje pa prestaro. In ostalo bo pri hiši drugim v nadlego in nepokoj. Spomnil se je svoje sestere Mane, ki je umrla pred desetimi leti. Tam za pečjo je sedela in večinoma zdihovala: »Križ božji! Greh, sam greh se dela pri hiši.« To je dejala, samo če je kdo le nekoliko ostreje izpregovoril. Kaj če bi s časom še Pavla postala taka čemernica. Na voz bi jo posadil, raje danes kakor jutri, pa bi jo peljal v Gorice, kjer je polno mladega in živega sveta, pa bi jim dejal: Toliko cekinov in nič manj dobi oni, ki jo vzame za ženo. Tako bi še šlo. A kaj mislim! Pograjec je prepono-

sen, da bi storil kaj takega. Od hiše pa mora. Še letos. Še to jesen. Kadar mladčki zrastejo, se razidejo iz gnezda. Kaj naj storim? Ko bi se malo ponižal. Samo nekoliko. Tako-le par besedi bi izpregovoril. Hladno in resno a vendar tako, da bi se trud obnesel. Pograjec ni vaju prevar.«

In šel je Pograjec doli k Češminovim na važen obisk in resno besedo. Težko je šel, ker se je bal, da bi kdo sumil: Pavlo gre ponujat. Bil je nedeljski popoldan.

Tam za vrtovi je srečal Kotnika.

»Kam pa Pograjec, kam?«

»Malo naokrog pa nazaj, da se zvečeri.«

Kotnik je spoznal, da Pograjcu ni všeč, da bi ga še dalje mudil.

Pred Češminovino se je razprostiralo žitno polje od Borovja polagoma tja doli v Malo dolino. Češmin je takrat stal ob polju in gledal zibajoče se bogato žitno klasje.

»Taka žita,« je dejal došlemu Pograjcu, »da bi se človek odkril, pa bi hodil okrog njiv in molil.«

»E, veš, Češmin,« je odgovarjal Pograjec, »ni vse zlato, kar se sveti. Pade toča, in tvoje zlato — je šlo.«

»Bog nas varuj tega!«

»Seveda! Bog nas varuj! Tako hočemo; a včasih pride drugače.«

»Pograjec, pa si slabe volje.«

»Človekova volja je kakor vreme. Včasih jasno, včasih oblačno.«

»No, zakaj je danes pri tebi oblačno?«

»Pavla me skrbi, da ti naravnost povem.«

»Kaj je z njo?«

»Nič! In ravno to me skrbi.«

»Omoži jo!«

»Prav si povedal. A z ženini je križ.«

»Pograjčeva hiša bo pač dobila ženina.«

»Ko bi se dobili tako, kakor odpustek tam na štantu, da bi lahko izbral, kar bi hotel.«

»Kajpada, izbire pri tem ni veliko. To je loterija.«

»Loterija res! A z vašim Lovrom bi, tako mislim, naša Pavla zadela terno.«

»Ko bi le šlo? A bojim se, da se je Lovro že nagnil drugam.«

»Včasih, tako sem slišal, je bil nagnjen k nam.«

»Mladost je kakor hudournik. Včasih priteče in pridere po tej, včasih po oni brazdi.«

»Seveda, nestalna je.«

»A poskusi! Tam na dvorišču kleplje koso. Stopi k Lovru in govori ž njim samim.«

Pograjec se je močno sramoval tega koraka, a vendar ga je nameril proti Lovru.

»Ta pa bo rezala, kakor smrt: nič se ji ne ustavi!« je nagovoril Lovra.

»O, malo manj, oče Pograjčev.«

Lovro se je prijazno nasmehnil in pristavi:

»Ali koscev iščete?«

»Koscev in ženinov, Lovro, oboje.«

»Kosci so dragi, ženini pa še dražji,« je menil Lovro sam za-se. A Pograjcu je to misel zakril z drugo besedo:

»Za kosca pridem jaz, če dobro plačate.«

»Za ženina pa ne?«

»Tisto so pa druge reči.«

»Enkrat si že dal nekaj besede, kakor vem.«

»Besedo že. A roke še ne.«

»Če bi dal še roko, to ti povem, da bi se ti dobro izplačalo, da si jo stegnil.«

»Ampak, oče Pograjčev, človek nima samo rok.«

»I seveda, seveda! Vem, kaj pravite mladi, pri tem ima besedo tudi srce.«

»Tako je, oče.«

»Saj nič ne silim; le rečem, da si mi vseč. Tvoji roki se ne bi bal dati svojih z žulji pridobljenih krajcarjev. In teh je nekaj.«

Lovro ni vedel, kaj bi odgovoril. Pograjcu pa se je zdelo, da je že preveč rekel, zatorej je pomenljivo sklenil:

»Le premisli, Lovro. Zaklad se izkoplje le še redkokdaj.«

Pograjec je odšel in sram ga je bilo. To je bilo menda prvi pot, da je koga izmed svojih sovaščanov za kako reč poprosil. A stvar je bila resna, Lovro pa zal fant in priden delavec. Kdove, če bo Pograjec pri njem s svojo prošnjo kaj dosegel? Kakor se bodo stvari zasukale pri Osolnikovih.

Anico so Osolnikovi in Češminovi namenili Lovru. Samo ta samostan ji ni šel iz glave. Za to misel jo je zelo bodrila Rojčeva Rezika iz sosednje župnije v Logu, ki je izvedela za Aničino namero. Rezika je bila tudi na tem potu. A še več kakor samo na potu; bila je že pred pragom, zakaj njene zadeve so bile že vse urejene. Anica pa je videla pred seboj še vse polno zaprek.

»Tega pa že ne!« jo je zavrnil oče. »Misliš, da sem te za kloster redil?«

»Oče, prvo pravico do mene ima Bog . . .«

»To je prav lepo za uho, a grenko za srce.«

»Bog me kliče.«

»Božja volja se spozna po volji starišev, sem že večkrat slišal v pridigi. Kako moreš torej reči, da te Bog kliče, ko ti jaz branim?«

»Kesali se boste, če mi res ubranite.«

»Ali pa se boš ti.«

»Jaz, nikoli ne, oče.«

»Jaz pa tudi ne, ker tega ne pustim.«

Tisti dan Anica in oče nista prišla do srečnega zaključka. Celo leto že je mislila, kako sladka bo ona ura, ko poreče: »Z Bogom, zemlja, z Bogom svet!« Tiho bi se zaprla za njo samostanska vrata. Bilo bi tako mirno in prijetno, kakor če zapreš okno pred silnim viharjem. Ali sedaj vse kaže, da te sladke ure nikoli ne bo. Očetu ustavljati se ne more in tudi neče; k Češminovim pa tudi ne gre rada. Bala se je, da se prične zanjo življenje, kakor ga žive oni, ki so med svetom zgrešili svojo pot in svoj cilj. Za trenotek se je zamislila, kako bi bilo, ko bi bila gospodinja na Češminovem domu.

»Ah, saj nisem za to! Moj Bog, jaz nisem za to!«

S tem vzklikom je sklenila svoje premissljevanje.

Rupnikova Jerica pa je bila v tem oziru drugačnih misli.

Odkar se je vpisala Pograjčeva Pavla v Marijino družbo, se je Jerica vedno bolj in bolj družbenicam odtuževala.

Na Vidovo nedeljo je prišla k Anici, ki je bila svetovavka za Borovje in ji sporočila:

»Povej še danes popoldne, da nisem več v družbi!«

»Jerica, kaj govoriš?« Anica se je prestrašila.

»Kar hočem.«

»Res! A ni vse dobro, kar človek hoče.«

»Kaj je zate dobro, veš ti; kaj je zame dobro, vem jaz.«

»Misliš, da je zate boljše, če izstopiš iz družbe? Misliš, da se boš ložje omožila?«

»O, kajpada!« Jerica je bila zadeta v srce.

»Ne taji! Saj vemo. Ali poglej Pograjčeva Pavlo: Bila je zunaj družbe, a je izgubila, kar je že imela. Ko bi bila v začetku v družbi, bi se to ne zgodilo.«

»Kaj meni mar Pograjčeva! Jaz storim, kar hočem. Z Bogom!«

Odšla je užaljena in osramočena, ker ji je Anica odkrito povedala vso resnico. Odslej pa je Jerica iskala ženina po vseh kotih in krajih na Borovju in v Mali dolini in v Logu. Kjer si hotel, si jo videl. Kadar je bil pri Podiravčku ples, je bila tamkaj. Kadar je bila v Mali dolini kaka prešerna veselica, je bila poleg. Kadar je bil v Logu sejm, je ni manjkalo ondi. Šla je včasih celo na božjo pot, samo iz tega namena, da bi se lažje in preje kam zapletla.

Pograjčeva Pavla ni bila nikoli tako daleč zašla, kakor Rupnikova Jerica.

Rupnikova mati pa je jokala in jokala in premišljevala, kako opolzka so pota, ki hodi po njih brezskrbna in lahkomiselna mladost. Vsak čas je Rupnikova pričakovala, da pride kdo in ji poreče:

»Vaša Jerica je padla.«

Svetinjo, ki je Jerica Marijini družbi ni vrnila, je Rupnikova mati zateknila za trnjevo krono na velikem svetem razpelu v kotu domače sobe.

Pri trnjevi kroni križanega Zveličarja je večkrat prosila:

»Tvoja trnjeva krona bodi njena rešitev!«

(Se nadaljuje.)

To se pravi apostolsko delati!

V zgled in spodbudo vsem, posebno Marijinim družbam.

Danes Vam prinaša »Bogoljub« drugo sliko dne 1. maja zbranih abstinentov na Homcu pri Kamniku. Poglejte le, koliko jih je! Res, da je med njimi še mnogo prav mladih; pa tudi teh se nam ni treba

sramovati. Ko bi le povsod vsaj šolarje za to pridobili, če že odraslih ne morejo! Saj mladi rod je naše upanje, upanje boljših časov. Ti mladi bodo kmalu odrasli, in če tudi ta ali oni odpade, večina

bo gotovo ostala zvesta in namesto sedanjega pijanskega bo stopil nov trezen rod, vnet in sposoben za vse dobro.

To, kar imajo tukaj v okolici kamniški, bi lahko imeli še marsikje drugod, ko bi imeli le tako dobro voljo . . . Vsem v zglede bodi postavljena posebno vas Šmarca v fari homški, ki je središče tega gibanja. Tam je blizu 100 abstinentov. Poleg tega imajo dobro prospjevajočo mlekarno, kmetijsko društvo, izobraževalno društvo, lep in prostoren društveni dom, živahno društveno življenje, vsestranski krščanski napredek. Vse to je pa v zvezi s treznostjo, ali pravzaprav sad treznosti. In vse to je večinoma delo enega moža. Ko bi imeli v vsaki vasi, ali vsaj v vsaki fari, vsaki Marijini družbi vsaj enega človeka, ki bi imel toliko dobrega duha in toliko gibčnosti, požrtvovalnosti in vztrajnosti, kaj bi se dalo doseči! Slovenska zemlja bi imela že vse veselejše lice. Ali z obžalovanjem moramo priznati, da so naši Marijini družabniki pogostokrat vse premrtvi. Nekdo je sicer rekel, da zdaj je pa o višnjegorskem polju že dosti, zdaj treba s tem nehati. Mi tudi mislimo, da bi bilo že lahko dosti tega, a ta grozna zverina s temi strašnimi logovi še davno ni iz vseh kotov pregnana. Zatorej jo preganjajmo! Najbolj se pa morajo vsi zaspanci vzdramiti iz svoje dremotnosti in počasnosti, če vidijo take zglede, kakršnega vam tukaj predstavljamo.

Zadnjič je bilo obljubljeno, da hočemo danes poročati, kakšne modre misli imajo in sklepe delajo ti ljudje. Evo vam danes torej nekaj teh sklepov! Na treh zborovanjih letošnjega leta so naredili 40 raznih sklepov. Izmed teh vam za poskušnjo tukaj navedemo samo nekatere, da jih tudi drugod posnemate.

1. Izreče se najtoplejša zahvala prevzvišenemu gosp. knezoškofu, deželnemu odboru kranjskemu ter nekaterim drugim gospodom, ker pospešujejo in podpirajo abstinentno gibanje.

2. Vsak abstinent naj rabi vsa dovoljena sredstva za agitacijo. Pri starših naj se vpliva, da ne bodo odvrčali svojih otrok od abstinence.

3. Ako kak abstinent nabere 100 novih abstinentov, dobi od okrožja častno diplomu.

4. Vsem odraslim abstinentom se svetuje, da se zdrže tudi tobaka. Mladim abstinentom se pa tobak naravnost prepove. Boj proti vsem strastem!

5. Priporoča se, da abstinentje mirno in premišljeno odgovarjajo nasprotnikom. Vendar pa, ako kdo zlobno izziva in sramoti abstinento, naj se zavrne krepko!

6. V kamniškem okraju se pridela mnogo sadja. Ker ga ljudje navadno niso mogli v denar spraviti, so ga prekuhali v žganje. Letos kaže, da bo zopet dobro sadno leto. Kmetijsko društvo v Šmarci je pripravljeno vse sadje pokupiti in v denar spraviti. Zato naj abstinentje ljudi navajajo k temu, da bodo sadje prodajali omenjenemu društvu.

7. »Zadružni Zvezi« v Ljubljani se izrazi želja, da se osnuje sadjerejska zadruga v Ljubljani, ki bi sadjerejo pospeševala in tudi skrbela za izvažanje in vkuhanje sadja, da ga ne bodo kuhali v žganje, ampak koristnejše porabili.

8. Znano je tudi, da se mnogo pleše brez licence in popiva ob godbi gramofonov in raznih avtomatov. Zato okrožni shod prosi društvo »Abstinent«, da skuša doseči obdavčenje vseh onih gramofonov in avtomatov, ki igrajo v javnih lokalih.

9. V kamniškem okraju je navada, da hodijo ob ženitovanjih fantje na prežo in da izsiljujejo iz ženina in svatov denar, katerega potem zapijo. Velikokrat se pripeti, da se pijani fantje stepo in okoljejo.

10. Istotako je v kamniškem okraju navada, da se pri mrličih ponoči žganje popiva, tobak kadi in mnogokrat se dogajajo pri tem razne nedo-

stojnosti. To je zelo grdo in tudi zdravju škodljivo. Zato okrožni shod prosi društvo »Abstinents«, da napravi na c. kr. okrajno glavarstvo v Kamniku vlogo, v kateri naj zahteva: a) Prepove naj se ob ženitovanjih vsaka preža. Ako bi pa z naprej kljubu prepovedi fantje ob ženitovanjih izsilili denar, naj se strogo kaznujejo fantje in tudi svatje, ki bi denar dali; b) strogo naj se prepove popivanje in kazenje v prostorih, kjer se mrlič nahaja.

11. Dejstvo je, da so ženske abstinentinje jako dobre in ži-

vahne agitatorice in da zabranijo mnogo zlá, ki ga napravlja alkohol. Zato shod pozivlje vse abstinente k temu, da pritegnejo kolikor mogoče tudi ženske k abstinentnemu delu.

12. Največje apostolsko delo sedanjega časa je boj proti alkoholu. Zato shod naroča vsakemu abstinentu, da bodi v svojem kraju pravi apostol za abstinentno gibanje. Dejanj hočemo!

Tako delajo abstinentje v kamniškem okraju. **Pojdite in tudi vi tako ravnajte!**

Blaženi Ludovik Grinjon Montfortski, veliki apostel in oznanovavec slave Marijine.

Cerkvena zgodovina 17. in 18. stoletja nam vé mnogo povedati o slovečih možeh Bossuet-u, Fénelon-u, Bourdalon-u, Massillon-u in drugih, ki so se uspešno borili proti pogubnemu janzenizmu. Premalo pa je doslej v tej borbi vpoštevala ime moža, ki je v onih nevarnih časih morda več storil, kot vsi tisti, katere zgodovina obdaja s sijajem. Šele v novejšem času so jeli spoznavati pomen tega velikega apostola tedanje dobe. Njegovo ime je: Ludovik Marija Grinjon Montfortski. Po svojih vnetih pridigah je bil podoben svetemu Vincencu Fereriju; po svoji ljubezni do uboštva je bil enak sv. Frančišku Serafskemu; po svoji ljubezni do križa in trpljenja je postal drugi sv. Pavel. Posebno pa se je odlikoval po svoji izredni ljubezni do Marije. Kot cilj svojega življenja in delovanja si je postavil geslo: »Naj pride kraljestvo Jezusa Kristusa; poprej pa mora priti kraljestvo Marijino!« ali nakratko: »Po Mariji k Jezusu!« Njegova knjiga: »Prava pobožnost do Marije« slóve posebno v novejšem času; zdi se, da bo ravno ta pobožnost do Marije močno vplivala na rast in procvit krščanskega življenja v bližajoči se dobi. Zato se nam zdi potrebno, da seznanimo »Bogoljub« rojake Slovence s tem možem in njegovo pobožnostjo do Marije, ki nam kaže za-

nesljivo pot k naši nebeški Materi in po njej k Jezusu.

1. Ludovikova otroška in mladeniška leta.

Rodil se je naš veliki apostol dne 31. januarja 1673. v mestecu Montfort, ki leži v francoski provinci Bretonski. Stariši njegovi so bili odlični. Krstili so ga na ime Ludovik; pri sv. birmi si je pa še sam pridejal ime »Marije«, božje Matere, katero je navadno le imenoval »svojo dobro mater«. Ker je bil krščen v Montfortu, se je hotel v spomin sv. krsta imenovati tudi »Montfortski«. Že kot mali deček je visoko cenil milost sv. krsta, ki je po sodbi verodostojnih prič ni izgubil do smrti. Že v nežni otroški dobi je kaj rad molil; da bi ga ne motil svetni trušč, zato je ljubil samotne kraje. Krog sebe je zbiral svoje mlade tovariše ter jim je srčno govoril o Bogu in jih učil molitvic. Že zgodaj si je prizadeval posnemati življenje svojega Izveličarja, posebno pa še njegovo prostovoljno uboštvo. Zato je želel zapustiti očetovo hišo ter si prositi vsakdanjega kruha od hiše do hiše. Dičila pa je blaženega Ludovika v mladostni dobi in tje do groba ta-le posebnost: Marijo je ljubil z vsem svojim blagim srcem. To ljubezen mu je pač vcepil sam Sv. Duh in jo negoval. Životopisci ga imenujejo

naravnost prvega častilca Marijinega v novejšem času. Marija mu je bila vse; k njej se je zatekal v vseh okoliščinah; le po Mariji je došel k Jezusu. Njegovo veselje je bilo klečati pred Marijinimi oltarji in slikami; nad vse drag mu je bil sv. rožni venec.

Da blagi in za vse dobro vneti deček ni nikoli žalil starišev in učiteljev, je umevno.

Z dvanajstim letom se je podal mali Ludovik v jezuitski kolegij v Rennes-u, da bi se tam šolal; mimo svojih tovarišev se je odlikoval po čednostih in napredku. Bil je rad sam. Prosti čas je porabil za molitev. Vsak dan pred šolo in po šoli je obiskoval Marijino kapelico. Srčno se je veselil, ko so ga sprejeli v Marijino družbo. Njegov životopisec opomni: »Mi mislimo, da iz vseh jezuitskih Marijinih družb ni izšel pridnejši, gorečnejši in večji služabnik Marijin. Berite življenje in spise vseh svetnikov in primerjajte. Morda od apostolskih časov ne boste zasledili nikogar, ki bi presv. Devico bolj ljubil in slavil.« S tem je veliko rečeno.

Ludovik se je pridno učil, da bi napredoval v vednostih. Še bolj pa je rasel v čednostih. Postil se je ostro; rekel je rad: »K mizi moramo iti kot k natezalnici.« Vadil se je v raznovrstnih pokorilnih. Obiskoval je bolnice, stregel je ubogim in zapuščenim — vse te je spoštoval kot trpeče ude Izveličarjeve. Tako je nekoč nabral Ludovik svoto denarja za revnega, slabo oblečenega dijaka-tovariša; smilil se mu je, ker so ga radi slabe obleke zbadali. Pelje ga v prodajalno; ker pa njegova nabrana svota ni zadostovala za novo obleko, je rekel trgovcu: »Tukaj vidite mojega in vašega brata; dopolnite vi, kar še manjka.« In dijak je dobil novo oblačilo. Od narave je bil Ludovik zelo nagnjen k jezi; a jezo svojo je tako ukrotil, da mu je krotkost odsevala z obraza. Tudi na počitnicah je vse spoštovalo

pridnega dijaka, ki je posvečeval domače kraje, gozde in livade z neprestano molitvijo in svetim premišljevanjem.

V Rennes-u je Ludovik obiskoval šolo od leta 1685. do 1693. ter se tam naučil močroslovja in nekoliko že tudi bogoslovja. Od tam se je podal v Pariz, kjer je dokončal svoje nauke v slovečem sulpicijanskem semenišču. Če je Ludovik že kot dijak živel vzorno, kako je napredoval šele kot bogoslovec! Vedno bolj se mu je omililo uboštvo; zapuščeni in stiskani, ti ljubljenci Kristusovi, so bili tudi njegovi posebni ljubljenci. Že na poti v Pariz je dal o tem prelep zgled. Stariši so mu dali na pot deset tolarjev in dvojno obleko. Pa glej! Denar je razdelil med uboge; eno obleko je podaril ubožcu, drugo pa je zamenjal z drugim ubogim ter je nadaljeval svojo pot, zaupajoč edino le v božjo pravidnost.

Ko je došel v slavno, a razkošno mesto Pariz, je najprvo bival v konjskem hlevu. Pozneje so ga vsled posredovanja neke blage gospe sprejeli v duhovsk penzjonat, ki pa je bil razpuščen že čez leto. Prišel je v drug zavod, kjer je imel dovolj priložnosti, da se je vadil v uboštvo in zatajevanju. V onih letih je vladala huda lakota. Gojenci tega zavoda so si morali svojo borno hrano služiti s čuvanjem pri mrličih. Ludovik je prišel na vrsto vsak teden tri- do štirikrat. Ob takih prilikah se je naučil spoznavati minljivost vsega, kar je na zemlji. Zato je tudi znal kot poznejši misijonar tako pretresljivo govoriti o smrti. Ljubil je uboge. Nekoč ga je videl tovariš, kako je odkrit spremljal ubožca do vrat zavoda. Na vprašanje: zakaj tako ubogemu človeku izkazuje tako čast? je odgovoril: »Ako častimo križ, mar li ne bomo častili tudi tistih, ki se nahajajo na križu, to je: ubogih in trpečih?« Vedno zvestejše si je prizadeval posnemati križanega Zveličarja s samozatajevanjem. Le en zgled! Po pariških ulicah je hodil s povešenimi očmi, kakor bi bil slep za vse umetnine; in vendar je poznal vse Marijine kipe in slike, ki so se

nahajale na javnih trgih in ulicah. Strahu pred ljudmi ni poznal. Kadarkoli je vstopil v šolsko sobo v Sorboni, je redno pokleknil in molil. Ni čuda, da so tega tako čednostnega mladeniča vsi dobri spoštovali in visoko cenili. Toda kakor ina vsak prav učenec Kristusov svoje nasprotnike, tako jih je imel tudi Ludovik. Celo nekateri njegovi predstojniki so ga hudo mučili ter poniževali, kjer so le mogli. Ludovik je prenašal vse grenkosti mirno in vdano. Tako se je vadal bogoljubni mladenič v šoli križa, da bi pozneje mogel uspešneje govoriti o Križanem. Ze takrat je gorel za zveličanje duš. Z dovoljenjem predstojnikov je zbiral mestno poulično mladino ter posle in jih je podučeval v krščanskem nauku. Obiskoval je kmečke ljudi na polju ter jim je vneto govoril o Bogu in večnih resnicah. Nekoč sta se dva mlada moža hudo sprla ter se poizkušala z meči v dvoboju. Toda Ludovik jima je tako dolgo prigovarjal, da sta opustila boj; eden izmed nju je nato celo zapustil svet ter postal zgleden duhovnik. Ako je videl v oknih prodajaln spodtakljive knjige, jih je pokupil in požgal, če je le mogel. Grde govornice in ostudne opazke je zabranjeval.

Pri vsem ostrem življenju pa blagi mladenič ni zanemarjal ved in umetnij. Naučil se je izvrstno risati in slikati; priučil se je zidarstva, kar mu je pozneje zelo koristilo. Imel je tudi pesniškega duha. Njegove navdušene pesmi so se kmalu udomačile med ljudstvom.

Tako je Ludovik napredoval v čednostih in vednostih. Vse njegove misli in želje pa so se končno strinjale v Bogu. Po štirikrat na teden je stopal k mizi božji. Rasla je tudi njegova ljubezen do Marije; saj je v semenišču prečital vse znane knjige, ki so bile spisane v Marijino slavo. Smehljal se je veselja, ako je goveril o Mariji. Pri učenju je držal navadno kip preblažene Device v roki ter se oziral vanjo, ki je pravi »sedež modrosti«. Ob sobotah je sprejemal v čast Marijino sv. obhajilo v Noter-dam-ski cerkvi. Z vnemo je zaljšal Marijin oltar v semenišču. Naposled je pred Marijinim oltarjem obljubil vedno devišstvo. Po vseh teh podatkih se pač ne moremo čuditi, da je ta veliki častivec Marijin pozneje tako goreče širil Marijino slavo ter venomer povdarjal: »Bog hoče, da v naših dneh Marijo bolj častimo, bolj ljubimo in čislamo, kot so jo častili in ljubili v prejšnjih časih!«

Tako vrlo pripravljen je sprejel božji služabnik, star 27 let, mašniško posvečenje dne 5. junija leta 1700 na kvaterno nedeljo po Binkoštih. Pač je v tem slovesnem trenutku Sv. Duh razlil v bogati meri svoje milosti nad izvoljencem božjim in izrednim častivcem Marije, prečiste neveste svoje. O tem spričujejo velika dela, ki jih je blaženi Ludovik izvrševal pozneje kot vnet, od Boga bogato obdarjeni misijonar.

(Dalje prihodnjič.)

Krasne besede dobrega očeta.

Ni ga pomenljivejšega in za celo življenje odločilnejšega dne, nego je dan prvega sv. obhajila. Vestni in skrbni duhovniki ter veroučitelji se zaradi tega prizadevajo, da pripravljajo za ta prevažni dan prvoobhajance kolikormoč temeljito ter jim oskrbe kolikormoč sijajno cerkveno slovesnost. Srečen otrok, ki prejme svojega Zveličarja v čisto in nedolžno srce, srečen tembolj ako najde za pri-

pravo na prvo sv. obhajilo pri domačih, zlasti pri očetu in materi izdatno podporo v dušnem oziru. Kako žalostno in bridko mora vplivati na nežno dušo otrokovo, ako ob veselem sporočilu, da sme pristopiti prvič k mizi Gospodovi, naleti le na mrzla in neobčutna srca domačih. Blagor pa otroku, ki vidi, kako se oče in mati zanimata za ta slovesni trenotek, še bolj blagor tistemu prvoobhajancu, ki

pristopi prvič k sv. obhajilu v družbi dobrega očeta, skrbne matere.

Kako vnete in za krščansko vzgojo zavzete roditelje celo iz višjih stanov imamo — hvala Bogu — še pri nas med Slovenci, naj izpriča sledeče pismo, ki ga je prejel priden učenec 4. razreda v Ljubljani od svojega dobrega očeta o priliki prvega sv. obhajila dne 4. junija tekočega leta. Glasi se:

Predragi moj Dorče!

Vedno bliže in bliže prihaja presrečni dan, sveta ura tvojega prvega sv. obhajila. S teboj se tudi jaz presrečno veselim in radujem tega pomenljivega dneva.

Sprejmi ljubega Boga Jezusa v svoje čisto srce prav pobožno in ponižno. Prosi ga presrečno, da ti podeli vseh potrebnih milosti za življenje in da te obišče tudi ob zadnji uri tako ljubezljivo, kakor bo prišel jutri z neizmerno dobrotljivostjo v tvoje srce!

Trdno Mu obljubi, da Ga hočeš ves čas svojega življenja iskreno ljubiti in

Mu biti hvaležen; skleni, da ga ne boš nikdar zapustil in da Ga boš večkrat počastil v presvetem obhajilu. Tudi ljubeznivi Jezus te potem ne bo zapustil in srečen boš v svojem življenju, zlasti pa ob zadnji uri.

Prosim te, dragi moj Dorče, tudi meni obljubi, da boš vedno Boga ljubil, kajti s tem boš svoje starše razveseljeval in čast delal. — Bodi marljiv in priden v obnašanju in v učenju, da se te zamoremo za počitnice doma veseliti. Priložim ti itd.

Deček je na dan prvega sv. obhajila pokazal ves vzradoščen svojemu katehetu to bodrilno pisemce z besedami: »Lejte, gospod katehet, kako lepo so mi oče od doma pisali.« Katehet je po popoldanski pobožnosti pri izletu prvoobhajancem s primernim uvodom to pismo prebral, kar je napravilo na dečke globok vtisk.

A. Č.

Duhovni samoti.

Tiha radost te odeva,
mir in sreča sta s teboj.
Nežni čut srce preveva,
ko samotni gost sem tvoj

Ko me lesk sveta prevzema,
jemlje mi prostost srca,
v hipu tvojega objema
prejšnji mir nebo mi da.

Ako mi kaj vest očita,
dušo krije mrak teman,
v tvojem krogu mi zasvita
milosti prekrasni dan.

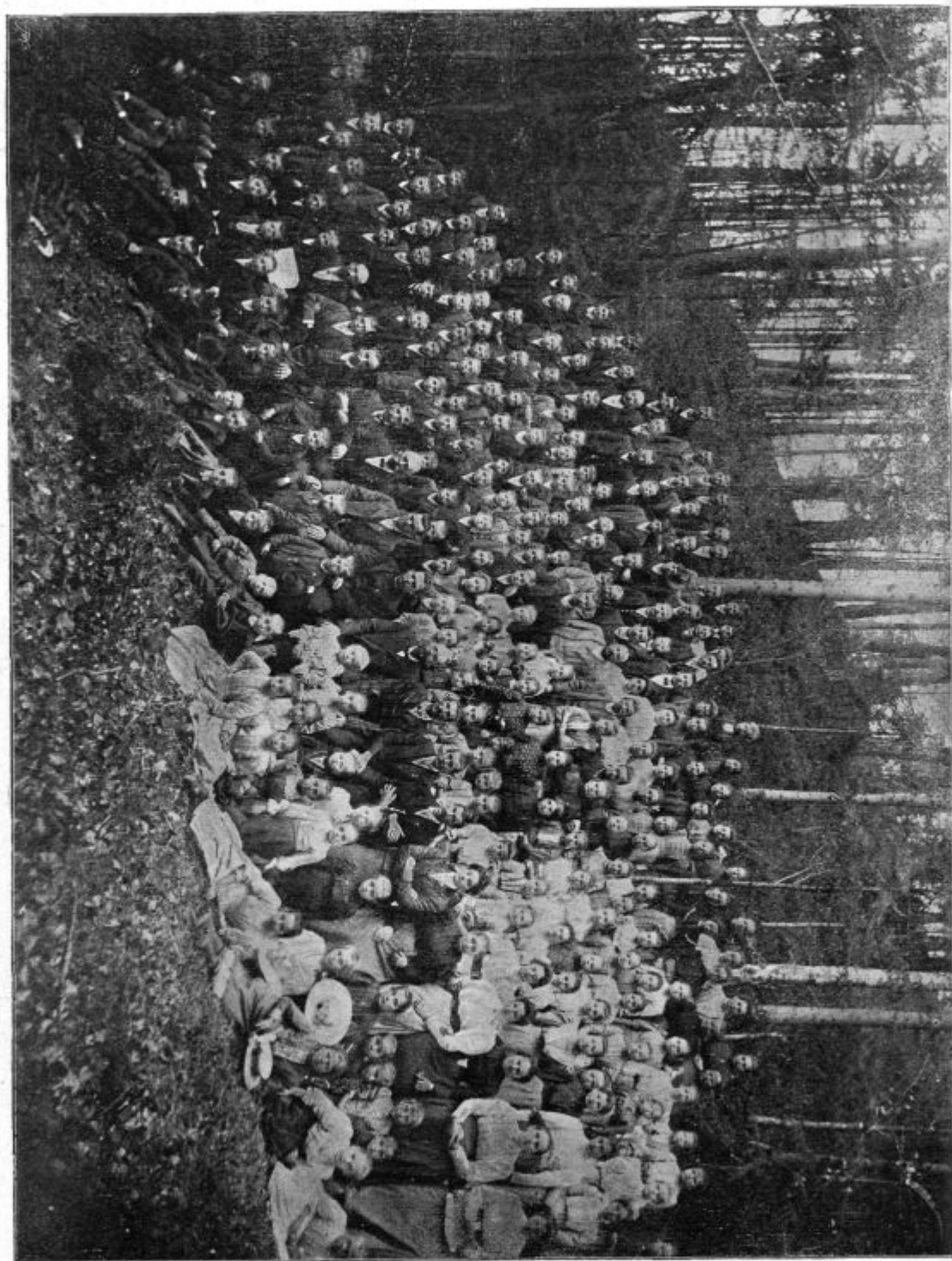
Ti osrečiš sebi vdane,
ti jim hraniš mir srca;
ti rešuješ zapeljane
žrtve zlobnega sveta.

Mila zvezda si modrostnim,
ukaželjnim svetla luč,
vežbališče si krepostnim
vsem do sreče pot in ključ.

Torej, draga mi samota,
naj bom jaz tvoj stalni gost!
Ti me uči kaj lepota,
kaj je čednost in krepost!

Br. Gervazij.

Abstinentie na Homcu 1. maja. Druga slika

MISIJSKA POROČILA.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Letno poročilo.

Škof Slomšek, ustanovitelj bratovščine sv. Cirila in Metoda, je udom bratovščine vsako leto poročal o napredku bratovščine, o uspehu bratovske molitve za cerkveno zedinenje, o veselih in žalostnih novicah iz vzhodne cerkve. Ker je naše „Apostolstvo“ ustanovljeno po zgledu Slomškove bratovščine in je pravzaprav njeno nadaljevanje, zato hočemo tudi mi Slomška posnemati in vsako leto poročati o napredku in uspehih naše bratovščine v ljubljanski škofiji.

V mnogih župnijah se je takoj po razglasitvi „Apostolstva“ vpisalo veliko število udov. Do konca l. 1909, se je oglašilo skupno okoli **10.000 udov**; prav natančnega števila udov ne moremo povedati, ker iz nekoliko župnij še sedaj nismo dobili poročila. Največ udov se je vpisalo v cerkvi Srca Jezusovega (oo. lazaristi) v Ljubljani (1100), v župniji sv. Petra v Ljubljani (981), Mengeš (656), Srednja vas v Bohinju (500), Šmartno pri Litiji (333), Cerklje pri Krškem (236), Zgornji Tuhinj (234), Stopiče (203); zelo so se odlikovale nekatere manjše župnije: Žabnica (191), Radovica (153), Predoslje (159), Radovica (153), Gora nad Idrijo (108), Homec (105), Bohinjska Bela (92) i. dr. Natančnejše število udov po posameznih župnijah bomo objavili v posebni knjižici. — Leta 1910. je število udov zelo naraslo; sedaj jih je okoli 15.000. Posebno se odlikujeta župniji: Cerklje na Gorenjskem (853) in Žužemberk (okoli 500). Upamo, da se bode to leto „Apostolstvo“ vpeljalo sploh v vseh župnijah ljubljanske škofije.

Rednih dohodkov je bilo v l. 1909. skupaj 3010 kron 14 vinarjev; stroškov (za podobice in druge tiskovine) pa 594 kron 20 vinarjev in 100 kron mora ostati v poštni hranilnici. Torej smo imeli na razpolago čistih 2315 kron 94 vinarjev. Ta denar se je tako-le razdelil: 1365 kron za katoliške misijone v vzhodnih deželah (večinoma za Bolgare); 300 kron za katoličane vzhodnega obreda v Bosni; 200 kron za katoličane latinškega obreda v Bosni; 250 kron za učeno društvo „Velehradská Akademija“ (to društvo ima namen delati za cerkveno zedinenje) in 200 K za Slovence v tujih deželah.

Kakor vidite, se je skoraj ves denar porabil za misijske namene. Ker je namreč odbor „Apostolstva“ videl, da naše verno ljudstvo večinoma daruje iz tega namena, zato je z dovoljenjem presvetlega knezoškofa sklenil, da bode zanj večino prispevkov (ali skoraj vse) porabljal za katoliške misijone v vzhodnih deželah, ki so res zelo potrebni naše podpore. Ubogi katoličani, ki so se šele v zadnjih letih združili z našo cerkvijo in živijo raztreseni med razkolniki, so zelo siromašni in zapuščeni. Katoliška stvar bi trpela veliko škodo, ako bi mi ne podpirali katoliških misijonov, ki skrbijo za one katoličane in s tem tudi razkolnikom polagoma pripravljajo pot v katoliško cerkev. Iz bolgarskih misijonov je prinesel „Bogoljub“ več podrobnejših poročil, ki kažejo, kako so ravno ti misijoni potrebni naše podpore. Od misijonarjev, ki smo jim poslali podporo „Apostolstva“, smo

prejeli več pisem s prav prisrčno zahvalo vsem udom „Apostolstva“ za njih molitve in darove.

Redni in izredni prispevki.

Razen rednih prispevkov se je po prizadevanju „Apostolstva“ nabralo doslej precejšnje število izrednih darov za vzhodne misijone, skupaj okoli 1000 K. Udom „Apostolstva“ priporočamo, da bi po svojih močeh razen malega rednega prispevka (24 vin.) tudi sicer včasih kaj darovali za namene „Apostolstva“ in se ob kakih posebnih prilikah spominjali tudi vzhodnih misijonov. Pri tem se spomnimo lepih besed Slo m š k o v i h, ki je ude bratovščine sv. Cir. in Met. opominjal, da ne smejo „rok križem držati, marveč jih prisrčno k molitvi povzdigati in tudi dajati vbojajme v podporo katoliških naprav v jutrovih, ravno tistih deželah, iz katerih je tudi našim krajem svoje dni došla prave vere luč. Molite v in miloščina sta najmogočnejši podporni za razširjevanje in utrjevanje Božjega kraljevstva na zemlji; oni sta dve sestri, kateri pomagata oznanovavcem evangelija po vesoljnem svetu, sta dve peruti, po katerih leti evangeljski glas po vsi zemlji.“ Kako se bode razširjala sveta vera v misijonskih deželah, ako ni cerkva, ako ni domačih duhovnikov, ki bi svojim rojakom v domačem jeziku oznanjali sv. vero? Zidanje cerkva, šol in semenišč za vzgojo domačih duhovnikov pa stane mnogo denarja.

Redni letni prispevek, ki so ga udje „Apostolstva“ po pravilih dolžni plačati, je jako majhen, namreč 24 vinarjev, ki se lahko plačujejo tudi v polletnih ali celo mesečnih obrokih. Ta znesek je zato tako majhen, da morejo tudi bolj siromašni pristopati k „Apostolstvu“ in postati deležni milosti in zaslug „Apostolstva“; premožnejši bodo gotovo radi prostovoljno kaj več prispevali.

Najbolje je, ako se za nabiranje prispevkov in novih udov po vseh župnijah določijo posebni nabiravci oziroma

nabiravke. Čas, kdaj naj bi se prispevki nabirali, je težko za vse župnije enako določiti. Udje, ki so se že lani vpisali, naj bi svoj letni prispevek za leto 1910. plačali okoli 5. julija (god sv. Cirila in Metoda), ali pa gotovo kmalu v jeseni.

Včasih bi kdo rad kaj daroval za misijone v jutrovih deželah, pa ne ve, kam bi svoj dar oddal. Takim naznanjamo, da darove lahko pošiljajo blagajniku „Apostolstva“ (Dr. F. Grivec, Ljubljana, Semenišče); v Ljubljani se darovi lahko oddajajo tudi v zakristiji v cerkvi Srca Jezusovega (oo. lazaristi).

Uspehi našega apostolskega dela.

Večkrat slišite, da je v našem času katoličanom posebno potreben apostolski duh. Pravi apostolski duh se pa ravno najbolj kaže v molitvi in delu za razširjanje prave vere in Cerkve Kristusove. Udje apostolske bratovščine sv. Cirila in Metoda torej izvršujejo lepo apostolsko delo. „Veliko premore stanovitna molitev pravičnega“ pravi sv. pismo (Jak. 5, 16), še več po besedah istega sv. pisma premore skupna bratovska molitev. Tudi molitev vernih Slovencev združenih v našem „Apostolstvu“ ni bila brez uspeha.

Eden prvih uspehov je gotovo ta, da se je „Apostolstvo“ v naši škofiji tako hitro razširilo; v pol leta se je vpisalo 10.000 udov! Na Moravskem (Velehrad) se je „Apostolstvo“ zelo poživilo in začelo izdajati poljuden časopis ki moravsko ljudstvo v češkem jeziku poučuje o namenih in napredku „Apostolstva“, o stanju in napredovanju katoliških misijonov v vzhodnih deželah med razkolniki. Letos se je „Apostolstvo“ vpeljalo tudi med Hrvati; ravno zgled in molitev vernih Slovencev je tudi Hrvate vnela za tako veliko apostolsko delo. Misijonarji, ki delajo za katoliško Crkev med Bolgari, nam sporočajo, da delajo z večjim pogumom in z večjim uspehom, odkar jih verni Slovenci podpirajo z molitvijo in miloščino. Število

domačih bolgarskih katoliških duhovnikov se hitro množi. V zadnjem letu se je izpreobrnil en bolgarski menih in 32 bolgarskih družin v vasi Monaster (Mostratli) ob turško-bolgarski meji; upanje je, da se bode v kratkem izpreobrnil en cel bolgarski razkolniški samostan.

Ko zahvaljujemo Boga za toliko pomoč, obenem prosimo ude, naj ostanejo vedno goreči in vztrajni v apostolskem delu za razširjanje in vtrjevanje katoliške vere med Slovani. Opozarjamo, da je že to lepo apostolsko delo, ako „Apostolstvu“ pridobivajo novih udov. Zakaj „kolikor večja bode naša apostolska družba, toliko močnejša bo truma vojskovavcev Kristusovih za edinost kraljestva božjega med narodi na zemlji,“ tako piše škof Slomšek in nadaljuje: „Akoravno nam ni dano vedeti časa ali ure, katero je Oče v svoji moči v (cerkveno) zedinjenje (razkolnikov) odločil, bomo vendar videli moč

zedinjene molitve in bomo priče najbolj čudnih izpreobrnjenj; ker Bog hoče, da bi bili vsi ljudje zveličani po eni njegovi pravi Cerkvi.“

Nazadnje opozarjamo ude „Apostolstva,“ da je 5. julija god sv. Cirila in Metoda, glavni društveni praznik. Delajmo, da se bodeta ta dva velika svetnika res tako častila kakor zaslužita kot goreča apostola prave vere, ki sta bila tudi v največjih bridkostih otroško vdana pravi Cerkvi Kristusovi. V ta namen bode „Apostolstvo“ izdalo malo knjižico o sv. Cirilu in Metodu z natančnejšim poročilom o delovanju „Apostolstva.“ Ker se obenem zatekamo pod varstvo preblaženè Device Marije, zato je „Apostolstvo“ ravnokar izdalo lepo knjižico „Marijino kraljestvo na jutrovem,“ ki je priporočena v zadnji št. „Bogoljuba.“

Sv. Devica Marija, sv. Ciril in Metod prosite za nas!

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Nova okrožnica sv. očeta Pija X. govori o sv. Karolu Boromejskem, ki se je za časa takozvane reformacije, ko se je širila Lutrova kriva vera, tako uspešno boril zoper krivoverce in je neustrašeno branil resnice svete Cerkve. Ob tristoletnici njegovega proglašenja za svetnika opozarjajo sveti oče na novodobne moderniste, ki so krivoverskim reformatorjem v marsičem podobni. Preurejati in prenavljati hočejo uredbo svete Cerkve, zraven pa ležejo v zmote. Zoper moderne krivoverce priporočajo sveti oče zlasti pouk v krščanskem nauku, kajti le tisti se da hitro zavesti v zmote, ki ni dobro podkovan v naukih svete katoliške Cerkve.

Pasijske igre v Oberammergau-u na Bavarskem se bodo v kratkem času pričele. Vrše se vsako deseto leto od leta

1634 dalje. Letos je zanimanje za te izredne predstave trpljenja Jezusovega zopet zelo veliko. Glavne vloge so prevzeli: Lončar Anton Lang, ki predstavlja Kristusa; župan Boštjan Bauer (Poncij Pilat); Otilija Zwink (Marija), Jan. Zwink (Juda). Vsi igralci so domačini in so po večini nastopili že leta 1900.

Nova cerkev na Dunaju. V spomin na cesarjev lanski jubilej bodo zidali na Dunaju novo veličastno cerkev. Delo bo trajalo tri leta. Proračun znaša 3 milijone 200 tisoč kron.

V katoliško cerkev. Iz Gruža pri Dubrovniku se sporoča, da je prestopil v katoliško Cerkev feldmaršal Herman pl. Ploennis s svojo soprogo. Doslej je bil protestant.

Birmanci na Dunaju. O Binkoštih in v binkoštnem tednu je prejelo na Dunaju 31.615 oseb zakrament svete birme. Sveto

birno so delili: nadškof dr Nagl, papežev nuncij nadškof Granito di Belmonte, vojaški škof dr. Belopotocky ter dvorni škof dr. Mayer.

Nova zmaga. Katoličani v Belgiji so zopet zmagali z zadostno večino poslancev pri volitvah za državni zbor, dasi so se zoper nje borili socialisti in liberalci.

Tudi Lurdu ni prizaneslo francosko framonstvo. Tarbski škof, ki v njegovi škofiji leži največje Marijino svetišče, je naznanil v posebnem pastirskem listu, da se je francoska vlada polastila po krivici tudi lurškega svetišča in vse cerkvene lastnine ter določila kot lastnico ondotno občino. Škof tej očitni krivici odločno ugovarja, kajti lurško svetišče je postavljeno z darovi celega sveta. Lurška občina je zase ravnala modro in previdno ter je sklenila, da smatra lurške cerkve za cerkveno premoženje, ki je njej izročeno le v varstvo. Romanja v Lurd se bodo lahko vršila kakor doslej. Oni vladni možje pa, ki so Lurd ukradli cerkveni oblasti, so seveda izobčeni iz katoliške Cerkve.

Po domovini.

III. hrvatsko romanje v Lurd. Hrvatom se je moral Lurd zelo prikupiti. Šli so tje prvič onega leta, kakor mi. A ponovili so svoje romanje takoj drugo leto in letos gredo že tretjič. To je pripisovati gorečnosti kapucinskega provinciala v Reki, preč. P. Bernardina Škrivanića, ki vodi ta romanja in zida krasno cerkev lurški Materi božji v Reki. Bolj priporočamo, da se Slovenci pridružijo Hrvatom, kakor Nemcem. Kdor se želi udeležiti, naj piše (slovensko): P. Bernardin Škrivanić, provincial kapucinov v Reki.

Hrvatska mladina posvečena presv. Srcu. Hrvatska mladina se je pred desetimi leti posvetila presv. Srcu Jezusovemu, katero Hrvatje goreče časte. Letos se je obhajala na dan presv. Srca desetletnica tega posvečenja. V stolni cerkvi v Zagrebu so imeli veliko sveto opravilo, blagoslov nove zastave, nato procesijo v novo jezuitsko cerkev, posvečeno Jezusovemu Srcu. Udeležile so se tudi šole: gimnazije, realka itd. Brezverci so hoteli slavnost motiti, a so jo skupili. — Mi se veselimo tega pomenljivega pobožnega čina bratov Hrvatov.

Birmanci. V ljubljanski stolni cerkvi sv. Nikolaja je o binkoštnih praznikih prejelo zakrament svete birme 1262 otrok, nekoliko manj, nego druga leta, ker je

bilo birmovanje v vseh okoliških župnjah malo pred Binkoštni. V Mariboru je bilo birmancev 845.

V katoliško Cerkev je bila sprejeta na binkoštno soboto v jeseniški cerkvi na Gorenjskem deklica Zofija Schober, ki je bila poprej protestantovske veroizpovedi. Globoko ginjena je molila in izpovedala katoliško vero.

Še ni poravnano. V Ricmanjih še ni že toli zaželjenih in urejenih cerkvenih razmer. Župnik, ki so ga bili v Ricmanjih izvolili, č. g. F. Jedrejčič, se je odpovedal in župnije ne sprejme.

Smrtna kosa. Na praznik sv. Rešnjega Telesa se je preselil v večnost med duhovščino in med farani občepriljubljeni gospod Tomaž Potočnik, župnik na Breznici. V ljubljanskem Leonišču je prestal dvojno operacijo, ker je pa bil bolj šibkega zdravja, je opešal in umrl. Pokojni duhovni svetnik Potočnik je bil blagega, milega značaja, ljubil ga je vsakdo, kdor ga je poznal. Vnet za blagor svojih faranov je pospeševal in vodil cerkvene in izvuncerkvene organizacije z mladeniško gorečnostjo, zato je za Breznico nenadna smrt požrtvovalnega župnika Potočnika hud udarec. Bog mu daj kmalu enakega naslednika! Pri pogrebu je bilo navzočih 52 duhovnikov. — Na Češnjici je umrl 25. maja župnik Frančišek Kepec, ki je deloval na tej župnji skoraj 40 let, dasi vedno slaboten in bolehen.

Tudi to nekaj velja. Pri procesiji sv. Rešnjega Telesa v škofijski cerkvi ljubljanski moramo beležiti lep napredek. Že dolgo ni bilo toliko društev, zlasti pa moških pri procesiji, kakor letos. Bila je to res častna manifestacija verskega prepričanja. Na stotine moških iz odličnih slojev je dajalo letos sprevedu poseben sijaj. Da so Ljubljančani ponosni na svojo deco, ki jo lepo nakiteno in v ogromnem številu pošiljajo svetit in potresat, to je pa že itak znano. Enako so se odlikovale tudi druge ljubljanske procesije. — V Trstu in v Mariboru so se procesije veličastno izvršile. Omenjamo, da so se v Trstu odlikovali osobito Slovenci in Slovenke.

Zlati križ s krono so izročili presvetli knezoškof ljubljanski č. prov. prednici M. Tereziji Heidrich v ljubljanskem uršulinskem samostanu. To odlikovanje velja celemu redu, zlasti pa delu skrbnih in marljivih uršulink na polju šole in vzgoje.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji. Č. g. Fr. Rajčevič, župnik v Grahovem, je dobil župnijo Lučine v loški dekaniji. Župnija Št. Vid pri Vipavi je podeljena č. g. Janezu Globelnu, župniku na Polšniku.

Umrli je na praznik presv. Srca Jezusovega gdč. Marija Jeglič, sestra presvetlega g. knezoškofa ljubljanskega. V cerkvi v Preski so jo obšle slabosti, nakar je prenešana v ondotno župnišče izdihnila po kratkem smrtnem boju, previdena z zakramentom sv. poslednjega olja. N. p. v m.!

Nove cerkve. Na god sv. Antona Padovanskega so posvetili knezoškof ljubljanski novo krasno cerkev v Prečni. Zidana je v gotičkem slogu, posvečena sv. Antonu Padovanskemu. Stroški so znašali 125.000 K, ne všteti voznje, dela in truda požrtvovalnih faranov. Prva zasluga za krasno stavbo gre seveda župniku in duhovnemu svetniku č. g. Antonu Šmidovniku. — V Ljubljani bodo v kratkem pričeli čč. oo. jezuitje z zidanjem cerkve sv. Jožefa, ki bo stala na voglu Elizabetne ceste ter Ciril-Metodove ulice. Zidana bo v romanskem slogu. Manjka seveda še precej denarja, zato bi bilo želeti, da bi se odzvali zlasti častivci in častivke sv. Jožefa in pripomogli do lepe cerkve, kjer bodo mogli vneti očetje iz družbe Jezusove vernikom postreči v duhovnem oziru.

Odlikovanje. Vojaški superior v Inostu msgr. Ivan Klobovs, rodom iz Škofje Loke, je imenovan za častnega kanonika solnograškega kapitelja. — Nikolaj vitez Gutmansthal, c. kr. poslaniški tajnik in graščak v Radečah, je odlikovan s komturnim križcem reda božjega groba z zvezdo.

V Metliki so dne 31. maja pokopali č. g. Antona Golobič, župnika in duhovnega svetnika v pokoju. Bil je poprej od leta 1872 do 1903 župnik v Cerkljah na Gorenjskem. V Žabnici je pobrala smrt mladega duhovnika č. g. Frančiška Vilfan, ki je bil posvečen leta 1903. V Postojni se ga je lotila sušica, ki ji je podlegel, dasi je bil poprej krepke postave. N. p. v m.!

Duhovniške spremembe na štajerskem. Prestavljen je č. g. kapelan Anton Berk iz Gornjega grada k Sv. Barbari v Halozah; č. g. Jakob Rabuza od Sv. Barbare v Gornji grad; č. g. Leopold Kolenc iz Vidma v Dol pri Hrastniku, in č. g. Janez Zajc iz Dramelj v Galicijo pri Žalcu.

— Prestavljeni so čč. gg. kapelani: Valentin Kropivšek v Šoštanj; Jožef Skvarč k Sv. Lovrencu v Slov. goricah; Ivan Topolnik na Videm; Leopold Kolenc v Dol; Jožef Erker v Mozirje; Franc Planinc k Sv. Marjeti niže Ptuja.

Nova katoliška tiskarna. V Reki so na praznik Srca Jezusovega blagoslovili novo tiskarno, ki je v rokah ondotnih redovnikov kapucinov. Očetje kapucini so že veliko izdali za tiskarske namene ter izdajajo italijansko - hrvaški tednik »Il Quarnero« in pa mesečnik »Naša Gospa Lurdska«.

Iz Ihana. Dragi »Bogoljub«, malokdaj od nas kaj prineseš, pa še takrat žalostno novico. V soboto, dne 14. maja t. l., so umrli naš preljubljeni gospod župnik Anton Antončič. Kako prekmalu je prišla neiprosna smrt in pobrala delavca v najboljših letih iz vinograda Gospodovega! Kako so nam bili priljubljeni, spričuje veličastni pogreb. Udeležilo se je spreveda 25 duhovnih sobratov in velika množica ljudstva od blizu in daleč. Koliko so storili za lepoto hiše božje, spričujejo dela, storjena po njihovem prizadevanju: Prenovili so stopnice, ki vodijo v cerkev, potem ograjo okrog pokopališča, potem so napravili mali mrtvaški zvon, ki jim je prav žalostno pel v slovo. V cerkvi nov krasen veliki oltar, stranski prenovljeni in cerkev vsa osnažena, oziroma prebeljena; in vse to jim je dalo toliko skrbi in truda, da so si nakopali bolezen, ki je bila zanje grob. Bili so vnet častivec Marijin, redno so imeli shode vsak mesec za Marijino družbo, koliko lepih nauk so nam vcepili v srce pri svojih govorih, vemo le mi, kateri smo jih poslušali! Naj nam bodo njih nauki v spodbudo in trajen spomin! Na svidenje nad zvezdami!

Rožna dolina pri Ljubljani obhajala je letos prvič slovesno praznik presvetega Srca Jezusovega v novi kapeli, ki jo je zgradila bogoljubna darežljivost Rožnodolcev in drugih dobrotnikov. Kapela je v toliko dovršena, da smo lahko okinčali oltar s podobo presvetega Srca Jezusovega in cveticami. Opravili smo tridnevno na čast presv. Srcu za vse dobrotnike te kapele. Prihodnji mesec, dne 17. julija, popoldne pa se ta lična kapela slovesno blagoslovi. Kip presv. Srca Jezusovega se prenese po popoldanski službi božji iz župne cerkve sv. Antona v slovesni procesiji v novo kapelo, na kar bo pri kapeli slavnostni govor, zatem slovesno blago-

slovljenje kapele, potem pa pete litanije. Opozarjamo somišljenike na to redko slovesnost v novi delavski naselbini, ki si je izvolila najsvetejše Srce Jezusovo za varuha in kralja svojih domov in prosimo, da se te slovesnosti in procesije v obilnem številu udeleže. Kapelica je zidana v renesančnem slogu, dobi lep oltar s kipom presvetega Srca Jezusovega v naravni velikosti. Zvonova vlije zvonar Samassa in bosta posvečena: prvi presv. Srcu Jezusovemu z besedilom: »Srce Jezusovo sveto, čuvaj čredo svojo vneto!« drugi sv. Jožefu kot varhu delavstva z besedilom: »Sv. Jožef Jezusov rednik, bodi dober naš vodnik!« Stroški znašajo že sedaj vsoto 3000 kron, temu nasproti pa je pokritja oziroma došlih darov 800 K. Zaupamo v presv. Srce Jezusovo, da nam nakloni novih dobrotnikov, vsem dosedanjim pa kličemo iz dna hvaležnih src: Presveto Srce Jezusovo povrni vsak najmanjši dar stoterol!

Idrija. Umrl je 3. junija t. l. Radeckijev veteran in vpokojeni rudar Anton Vončina, star 83 let. Bojeval se je rajni kot mlad vojak v Radeckijevih vrstah. Kot rudar je bil po 40letnem trudapolnem delu vpokojen in dobival je malo pokojnino. A blagi pokojnik je bil še nekaj. Kot Idriječan stare korenine je stal trdno kakor skala v veri svojih prednikov in bil že od početka ustanovitve bratovščine »Priatelj presvetega Srca« njen zvesti član. S kakim ponosom smo gledali tega vzor-moža naše bratovščine, ki je vsled starosti že komaj hodil, pa z znakom bratovščine vedno tako rad prihajal k mizi

Gospodovi. Na letošnji praznik presv. Srca pa smo ga pogrešali pri obhajilni mizi, leža! je doma in čakal odhoda k Onemu, katerega si je bil že davno zbral za prijatelja in Isti je zvestega častivca svojega presvetega Srca ravno na praznik bratovščine k Sebi poklical. Prijateljstvo do presv. Srca, katero je pokojnik vedno gojil, mu ni prineslo ne zlata ne srebra, a trdno upamo, da mu je prineslo nevenljivo večno krono.

Iz Stopič. Kres na čast presv. Srcu Jezusovemu bil je gotovo naš največji v tej okolici; sedem metrov visoka grmada drv, za kar gre čast našemu cerkveniku in mladeniču F. E., ki sta žrtvovala trud in delo. Lepo je bilo videti tudi do 50 ljudi z gorečimi plamenicami iti naokoli. Bilo je videti tudi po vseh naših gričih kresove na čast presvetemu Jezusovemu Srcu. Zeleti bi bilo od ljudi nekoliko več požrtvovalnosti, ko se pripravlja za kres. Tudi so nam zapele naše gdč. učiteljice par lepih pesmi na čast Srcu Jezusovemu, nakar smo šli oveseljeni domov.

Bielic v Šleziji. Oprostite mi, da se drznem Vam iz tega daljnega kraja nekoliko vrstic napisati. Kadar dobim »Bogoljub« se ga zelo razveselim, ker tukaj slišim dan na dan le nemščino in včasih poljščino. Kar se mi pa zelo dopade tukaj, je pa skupno glasno petje pri službi božji in pa lepo priklanjanje pri vhodu in vstopu v cerkev in iz cerkve. Ne tako kot pri nas samo z enim kolenom, ampak z obema in z glavo skoraj do tal.

Nove knjige.

Slovanska apostola. Zgodovinska igra. V spomin 1025letnice smrti sv. Metoda. Spisal Silvin Sardenko. — Novo lepo delo našega pridnega Sardenka; krasna petdejska igra, ki nas bo poživila v krščanskem in slovanskem duhu. Igrali jo bodo večinoma 5. ali 10. julija v proslavo sv. Cirila in Metoda.

Staršem in vzgojiteljem! Navajajte otroke, da bodo hodili pogostoma k sv. obhajilu! Po P. Lintelu poslovenila Marijina družba v

ljubljskem semenišču. Mala knjižica z 42 stranmi, a polnimi lepih nauk. Gospodom bogoslovcem smo prav hvaležni za to praktično in potrebno delce; želimo mu kar moč obilnega razširjenja in popolnega uspeha. Razdeljajte jo med starše in vzgojitelje!

Mladeniška telovadna organizacija. Sestavil J. P. II. zvezek »Knjižnice krščanske prosvete«. 65. Razlaga v lahki pregledni katekizemski obliki pravila telovadnih odsekov in njih udov.

Naznanila Marijinim družbam.

1. »Vodnik marijanski«.

Dovršena je obljubljená knjiga »Vodnik marijanski«. Navodilo za pravilno vodstvo Marijinih družb. Izdalo osrednje vodstvo Marijinih družb za ljubljansko škofijo. Tiskala Katoliška tiskarna. Založila Katoliška bukvarna v Ljubljani. Na 155 straneh podaja v 20. poglavjih vsa potrebna navodila za vodstvo družb. Knjiga se dobiva v Katoliški bukvarni v Ljubljani; naprodaj pa je samo gospodom duhovnikom in bogoslovcem. Nekaj iz nje — o apostolskem delu in odsekih — pa bomo ponatisnili tudi v »Bogoljubu«.

Da knjiga ni izšla že prej, temu je krivo, ker je bil pisatelj v postu v Trstu zadržan in mu je pri tem vse drugo delo zastalo. Upamo, da ni izšla prepozno.

Zdaj se bo začel pripravljati novi molitvenik za družabnike.

2. Svetinje.

Nove svetinje za mladeniče so naročene. Ne bodo velike, a lične in brez trakov. Naročenih je za enkrat 3000 izvodov. — Da jih ni bilo prej, temu je bilo krivo to, ker so bila mnenja tako različna in se je bilo težko odločiti za obliko, ki bi kolikor moč vsem ugajala. Drugič tudi to, ker se je reklo: lepo mora biti, a drago ne sme biti! Fantje nimajo prav veliko denarja ali ga vsaj prav radi ne

dado od sebe. — A to ve vsak, da lepo in pa ceno, to gre težko skupaj. In v resnici, kdor ima kaj skušnje, ve, kako težko je kaj lepega dobiti.

Kdaj bodo izdelane in se bodo lahko dobile, to se bo še posebe naznanilo. Upamo, da že v prihodnji številki.

Glede dekliških svetinj naj se počaka z vpeljevanjem verižic mesto trakov, dokler se zbor dekanijskih vodnikov, ki bo stopil skupaj 4. avgusta, ne izreče za ali zoper to. Dotlej lahko nam ali gg. dekanijskim vodnikom dopošljete svoje želje v tej zadevi.

Pri družbah za žene so se vpeljali mesto črnih trakov (ki so premrtvaški), trakovi čedne temno - višnjeve barve.

3. 10. julij.

V nedeljo, 10. julija, bo cerkveno-narodna proslava slovanskih apostolov, sv. Cirila in Metoda. Na željo »Slovenske Straže« bodi priporočeno, da se je udeleže skupno tudi Marijine družbe.

4. Mednarodni marijanski kongres v Solnogradu.

Zanimanje za kongres raste. Od več strani se sliši, da se ga mislijo udeležiti. Kongres bo veličastna proslava nebeške Kraljice od vseh katoliških narodov.

»Bogoljub« zato ni hotel z vsemi silami vabiti na ta kongres, da bi se mu ne

očitalo, da ljudi preveč goni na vse strani in jim stroške napravlja.

A dobili smo poziv in ponudbo od druge strani, da bi napravili poseben vlak v Solnograd. Za tak vlak bi bilo potreba 300 udeležencev. Vlak bi priredil potovalni zavod »Slovenske Straže« v Ljubljani. Nam je ta misel in ta ponudba všeč, — če se bo dala izpeljati.

Mi Slovenci smo znani kot častivci Marijini, imamo Marijinih družb kakor nikjer drugod, v Solnogradu nas pričakujejo, nam ponujajo svojo dvorano, svojo cerkev ali kar hočemo. Predsednik celemu kongresu bo tudi Slovenec, prevzvišeni knezoškof lavatinski. Ljubljanski knezoškof so pa naprošeni iz Solnograda, da pozdravijo kongres v slovenskem jeziku in posebe še došle Slovence. Če jih pa hočejo pozdraviti, jih pa tudi mora nekaj pričujočih biti. Prišli bodo skupaj zastopniki vseh katoliških narodov. Ali bi ne bila torej primerna prilika, da se Slovenci malo pokažemo, obenem pa se navdušujemo za vedno večje češčenje Marije?

Izpeljati bi se pa dala ta misel le tako, če bi se prvič udeležilo precej inteligence, k čemur bi morale pripomoči zlasti ljubljanske družbe, drugič pa da bi posamezne Marijine družbe po deželi poslale svoje zastopnike, katerim bi se plačala potnina iz skupne blagajne. In ti naj bi šli v narodnih nošah, dekleta in žene v pečah (ne avbah), fantje zopet po svoje, za kar bi se morali izbrati že kaki postavniki fantje. Saj nekaj narodne noše se še dobi sempatja, — žalibog da tako redko — nekateri so jo dali napraviti nedavno za na Dunaj. Če ne, se pa nova omisli (do takrat je še čas), saj se večkrat potrebuje; če ne drugod, vsaj pri raznih gledaliških

igrah se časih potrebuje. Če se za odposlanstvo izberejo bolj premožni, bi si to lahko morda vsaj deloma sami omislili; če pa bolj revni, bi jim že morala skupnost pomagati. — Ako dotičnik, ki bo za to pot izbran ali se sam oglasi, zna nekoliko nemški, je dobro; če ne, pa tudi, saj bomo imeli, če nas bo toliko, tudi svoje posebno zborovanje.

To je misel, ki nam je bila predložena in smo jo zopet predložili v pretres nekaterim preudarnim gospodom, ki so jo odobrili kot lepo in izpeljivo.

Zato prosimo častita vodstva vseh naših Marijinih družb, naj skličejo **prvo nedeljo, potem ko tole dobe v roke**, ali celo družbo ali pa vsaj sejo predstojništva, pri kateri naj se posvetujejo, kako bi se dala pri njih družbi ta misel uresničiti. Večje družbe jih lahko odpošljejo tudi po več, ako žele. Prosimo, ne pozabiti tudi na fante! Družb dekliških je samo na Kranjskem nad 200 in mladeniških nad 100, nad 20 za žene in 15 za može. Razume se pa, da to velja za vse slovenske družbe enako, ne samo kranjske in se do izvenkranjskih ravno tako obračamo. Če bi se torej vse te, ali vsaj večina družb odzvale, se ta misel da izpeljati. In časa je tudi še toliko, da se je mogoče pripraviti. Prosimo torej!

Priglasí naj se čimprej pošiljajo na uredništvo »Slovenca«, ki je prevzelo skrb za vlak. — Razume se, da se lahko pridruži temu vlaku, kdorkoli že, ne da bi moral biti v družbi. »Slovenec« bo podajal tudi potrebna pojasnila in poročal, kako je upanje za uresničenje te misli.

Vsekako bi se na ta način Slovenci lepo izkazali, pa bi bil naš nastop tudi v veselje našim višjim pastirjem in v radost Materi nebeški.

Osrednje vodstvo Mar. družb.

Za naše fante.

Krasna pomlad je minila in ž njjo vojaški nabori. Marsikateri zal mladenič je potrjen k vojakom. Eni izmed njih se vesele in z radostjo pričakujejo dneva, ko bodo okrašeni korakali k bližnji postaji, da se popeljejo na odkazano jim mesto. Drugi zopet boječe pričakujejo prihodnosti, ki jih odvede v neznanj jim kraj. Kateri imajo prav? Vsekako rečem: preveč veseliti se nobenemu ni potreba. Posebno za nepokvarjenega mladeniča je velika nevarnost, da se ne spridi. K vojakom dojdejo fantje iz raznih krajev in mnogi izmed njih so bili med tujim svetom. Taki so ponavadi čisto pokvarjeni, ker so se shajali k slabim družbam ter se navzeli popolnoma brezverskega življenja. Oni se tudi pri vojakih kaj radi norčujejo iz božjih reči in iz vsega, kar je poštenemu človeku sveto in drago. Pa porečeš, ali je dovoljeno enake burke uganjati pri vojakih? Na to bi ti težko odgovoril, dragi mladenič! Po pravici bi seveda ne smel nobeden drugega žaliti; pa kaj moreš proti napraviti? Večina fantov se za take stvari ne briga. Največji kvar pa je, da tisti, ki so dobili na vratniku eno ali več zvezd, take stvari pospešujejo in pobožnega mladeniča zasmehujejo.

V naslednjih vrstah ti hočem naštetih krščanski mladenič, nekaj pripomočkov, s katerimi se najložje obvarješ pred pohujšljivim strupom. Prva največja pomoč je, da si trden v sveti veri in ud mladeniča

ške Marijine družbe; kajti le pod Marijinim varstvom se bodeš lahko obvaroval pred zapeljivci. Druga velika pomoč je: ne zabi moliti! Kdor enkrat molitev opušča, on tudi sčasoma na Boga pozabi. Res je, da včasih ni časa za molitev ali da ne moreš moliti, ker se ti drugi smejejo. Pa vsaj zjutraj in zvečer, ko imaš čas in te nihče ne moti, pod odejo zmoli Očenaš iz pravega namena. Čez dan pa med trpljenjem in kadar bodeš čul, da kateri preklinja, vzdihni pobožno in počasti na ta način svojega Boga! Ob nedeljah, kadar ti čas dopušča, idi v cerkev; tam bodeš našel onega, ki je tvoj najboljši prijatelj in obenem tudi tvoj Bog in sodnik. Lahko mu na tihem in pred tabernakljom potožiš svoje gorje in ga prosiš za pomoč. Najbolj te pa svarim: varuj se slabega tovariša, ne hodi nikamor ž njim in ne poslušaj rad klafarskega govorjenja! Končno bi ti še na srce položil: nikdar ne pozabi besed svoje matere in svojega očeta, ki ti jih bodo pred odhodom govorili. Večkrat se tudi spomni na besede, ki si jih čul s prižnice v domači cerkvi.

Pri vojakih pa bodi pokoren svojim prestopnikom iz ljubezni do Boga in vse bodeš lažje opravljal.

Te vrstice vam pošiljam iz Pulja, dragi fantje! Jaz že drugo leto skušam, kakšno je življenje pri vojakih.

Nekdanji mladenič iz
Marijine družbe.

V slovo.

Tiho si odšla pred nami,
da tam gori nad zvezdami
boš za Jagnjetom hodila. —
Ali boš za nas prosila? . . .

In ob naši zadnji uri,
ko potrka smrt na duri:
Takrat pridi, sestra mila,
k Jagnjetu nas boš spremila.

Marijina hči.

Kako se gibljemo.

Št. II, v Slovenskih goricah. Z letošnjim letom se je ustanovila tudi za nas obmejne Slovenke Marijina družba. Družba, v kateri bomo šele prav spoznale in cenile resnost časa mladostnih dni in v kateri si bomo lahko volile najlepše geslo: gojiti in ohraniti čistost in poštenost. Dandanes, ko je pritisk nemškega morja tu na meji tako silen in

nas ne zalezujejo samo naši vsakdanji sovražniki, ampak naseljeni, vsenemški režim lutrovskih Švabov, ki nam hoče vzeti vero sveto, jezik materni, pa milo zemljo slovensko. Zato je bilo prepotrebno oborožiti se z orožjem molitve in plemenite požrtvovalnosti. Sprejem se je vršil po obredniku jako slovesno. Pristopilo je 100 v verskem prepri-

čanju odločnih in značajnih mladenk. Da se je pa to mlado cvetje tako lepo razvilo, pripisujemo zaslugo našemu preskrbnemu gosp. župniku Evaldu Vračko. Največja žrtev jih ne pobije in nikoli ni odveč dela, kadar se gre za rešitev mladine. Z neumornim trudom in koristnimi nauki za sprejem so pa res našli tudi uspešni odmev v srcih pristopnih mladenk. Prevzele smo tudi letos prvokrat hčere Marijine stražo v molitvenih urah pred izpostavljenim sv. R. T. dne 10. do 11. majnika. Najslajši nam je bil ta trenutek, ko smo kleče molile Jezusa v sv. R. T. Razdeljene smo bile vsako uro po štiri ali šest deklet. Na koncu, dne 11. majnika popoldan smo bile zopet zbrane vse v beli obleki in z gorečimi svečami pred sv. R. T. Po sklepnih pridigi so g. kapucin izročili to našo novo Marijino družbo presv. R. T. in presv. Srcu Jezusovemu. Do solz smo bile ginjene.

Pri sv. Jakobu v Ljubljani se je ustanovila dekliška Marijina družba. Dne 12. junija je bil slovesen sprejem članic. Sprejetih je bilo 122; med temi do 80 novink iz domače župnije, druge so iz drugih Marijinih družb prestopile v domačo farno Marijino družbo. Na sprojem so se pripravljale kandidatkinje z duhovnim vajami, ki so jih imeli sami naš voditelj vlč. g. župnik Barle. V nedeljo, 12. junija po krščanskem nauku so zvonovi prijazne cerkve sv. Florijana s slovesnim pritrkavanjem naznanjali šentjakobski fari veseli dogodek, da bode sedaj stopilo lepo število domačih deklet v cvetu let pod posebno varstvo Matere božje. Do 70 kandidatkinj je v dobi od 14. do 20. leta. Ah, kako veselo, ganljivo je bilo pogledati na ta lepi zbor večinoma belo oblečenih deklic! — Po slavnostnem govoru č. g. župnika se je vršil sprejem. Slovesnost smo zaključili s slovesnimi petimi litanijami in zahvalno pesmijo. — Cerkev sv. Florijana, zlasti glavni oltar, so dekleta za to priložnost bujno okrasile s cveticami in šopki. Cerkev je bila ves čas slovesnosti do zadnjega kotička natlačeno polna. Ljudje so blagrovali srečne gospodične, katerim se je brao z obrazov nedolžno veselje. Mlajše deklice pa komaj čakajo dneva, ko bodo smele tudi one vstopiti v Marijino družbo. Po dobri dušni pripravi, se bode takoj začelo notranje organizatorično delo v raznih odsekih.

Od Sv. Trojice nad Cirknico. Iz naše župnije pa še ni bilo dopisa v predalih dragega nam »Bogoljuba«. Zato hočemo tudi malce povedati, kako se godi pri nas. Prvo, kar je gotovo najbolj imenitno, je to, da smo imeli mesca junija od 4. do 9. ponovljanje lanskega

sv. misijona, združeno s štiridnevnicco v čast presv. Srca Jezusovega. Prav lepo je bilo. Ljudstvo se je pridno udeleževalo pobožnosti in pa krasnih govorov gg. jez. Zužeka in Pristova. Pa pokazal se je tudi sad. V štirih dneh bilo je obhajanih 1250, pač dovolj za primeroma majhno župnijo, zlasti ko ni bilo tujcev skoraj nič. Na koncu štiridnevnic smo vso župnijo posvetili presv. Srcu Jezusovemu. Najprej je bil govor, potem procesija, katero je vodil obobilni asistenci č. gosp. J. Bajec, župnik v Osilnici, nato pete litanije, posvetitev. Marsikateremu so zalesketale solze v očesu pri tej svečani in velepomembni slavnosti. Upanje je, da sedaj nastanejo še veliko boljše razmere v naši župniji; porok temu je, da jih je sedaj v tretjem redu okrog 150 (pa tudi moški) in pa razun štirih vsa dekleta v Marijini družbi. Kako pa z Marijino družbo, boste vprašali g. urednik. No, v obče dobro. Ples je iz župnije izginil. Že leto dni ni bilo plesa pri nas. Seveda je treba še marsikaj storiti, narediti razne odseke, družbo treznosti itd. Pa tudi to bo šlo, pa še prav hitro, zlasti sedaj, ko smo v teku jednega leta imeli kar dva misijona. Morda bode te Vi, gospod urednik, takó prijazni, da pridete enkrat k nam ter »uštimate«, kar manjka. Potem bo pa pri nas vse v redu in prav lepo zlasti ako se bode naše ljudstvo ravnalo po zlatih naukih gospodov misijonarjev.

Hoče pri Mariboru. Tudi pri nas se je ustanovila pred dvema letoma Marijina družba, v katero je vstopilo 180 deklet. Med tem se je število zmanjšalo, ker se jih je nekaj ustrašilo, da bi se imenovale hčere Marije, nekaj se jih še oglašja za družbo; nekatere so se omožile, dve še v drugo župnijo, ki so bile pridne hčerke Marije. Dve sestri smo spremlile k večnemu počitku; najprej Marijo Predan; ni še preteklo leto, že je sledila neizprosna smrt za njeno sestro Kristino Predan; bili ste tudi zvesti hčerki Marije. Ivana Grašič pa nas je zapustila 4. junija ter je šla k šolskim sestram v Maribor. Ni je veselil svet, zapustila je rojstno hišo, zapustila žalujočo sestro in brata, znance in prijatelje ter nas dekleta. Bila je tudi prednica družbe. Narodila nam je krasno dekliško bandero, ki je stalo 448 kron; 156 kron smo me družtvenice skupaj spravile, drugo je pa vse ona dala in bomo imele dekleta za spomin od nje.

Železniki. Hvala Bogu in Mariji, pri nas se je precej oživelo versko gibanje in življenje. To kaže zlasti pogosto in vsakdanje sv. obhajilo, pri katerem je vedno večja udeležba. Posebno z veseljem pristopa naša Marijina družba vsako prvo nedeljo k skup-

nemu sv. obhajilu in ravno tako k popoldanskemu shodu iste nedelje. Letos opravlja dekliška Marijina družba v večini Alojzijevo šestnedeljsko pobožnost. Tudi se vse nedelje in praznike (z ozirom na male izjeme) moli glasno molitvena ura pred ali po popoldanski službi božji. — Naša dekliška Marijina družba šteje sedaj 55 članic, ker je bila letos precej presejana; toda te se sedaj dobro drže in oglašajo se že nove za sprejem. — Tudi mladeniška Marijina družba se je za dva člana že pomnožila in se bode menda kmalu zopet še bolj. — Tudi iz naše Marijine družbe je v teku dobrih sedem mesecev nemila smrt pobrala tri zglede družabnice, namreč: I. A r h a r, M. R a n t in M. T r o j a r. Razumese, da smo jih lepo spremile do groba. — Odsekov pa dosedaj zaradi gotovih razmer še nismo ustanovili. O teh Vam bomo že pozneje poročali. — Prilično bodi še to omenjeno, da so se pri nas občinske volitve prav dobro izteklo. Zmagala je katoliška stranka; seveda na veliko jezo naših nasprotnikov, ki so že trdili, da je zmaga na njihovi strani. Hvala Bogu, da je ravno narobe!

Šmarje pri Jelšah. Drugi slovesni sprejem v Marijino družbo smo imeli na binško ponedeljek. G. župnik Gomilšek je navduševal nove in prejšnje družbenike za zvesto službo Marijino po besedah prisega: da ti bom vedno, na vsakem kraju, priložnosti, zvesto služil. Na praznik sv. Rešnjega Telesa pa so nam po ganljivem nagovoru preč. g. dekan Bohanec blagoslovili novo prekrasno zastavo. Izdelale so jo prav umetnikšo č. šolske sestre v Mariboru. Za botro ji je bila gdč. Jožefa Šoštarič, ki je svojega »krščenca« tudi bogato obdarila — s 100 kronami. Bog povrni! Zastava ima na eni strani podobo Brezmadežne, na drugi svetega Alojzija ter stane 652 K, kateri denar je nabrala sama Marijina družba. Zato je tudi lahko ponosna na njo. — Sedaj pa le pridno, šmarska mladina, pod Marijino zastavo in zvesto za njo v nebesa!

Iz vipavske dekanije. Izvzemši Erzelj so po vseh duhovnijah te dekanije ustanovljene Marijine družbe. Kakor je razvidno iz letnih poročil za leto 1909., večinoma prav živahno delujejo. Le dekliška družba na Vrabčah je razpadla in ona na Ustju pa životari. Da se očistijo, so se dekliške Marijine družbe v Budanjah, na Colu in v Podkraju v letu 1909. razdružile in se sprejele v iste le one družbenice, ki so se za sprejem na novo priglasile. V družbah cele dekanije je včlanjenih 416 Marijinih hčerâ in 122 kandidatinj se pripravljajo na sprejem. Najštevilnejša je dekliška

Marijina družba na Colu, ki šteje 67 članic. Večinoma so imele družbe redne mesečne shode in po dva slovesna shoda, nekatere, kakor v Vipavi, Budanjah in v Šturiji, pa poleg tega še privatne shode. Sv. zakramenti so se redno vsaj mesečno prejemali. Seveda so nekatere vnetejše članice še po večkrat pristopale k sv. zakramentom. Le za seje odbora, ki družbeno delovanje zelo pospešujejo, se je tu in tam premalo skrbelo. Po družbah so tudi ustanovljeni razni odseki, kakor evharistični, pevski, treznostni, za lepo vedenje v cerkvi, za olepšavo altarija, za razširjenje dobrega berila itd. Nekatere družbe so priredile tudi veselice. Pripomnim še, da se je zadnji čas v dveh duhovnijah poskusilo tudi z mladeniški družbami in imamo sedaj 40 mladeničev kandidatov. Bog jih blagoslovi in pomnoži njihove vrste in sadovi ne bodo izostali!

V Podragi je priredila ondotna dekliška Marijina družba letos na god Vnebohoda veselico, ki je bila dobro obiskana. Družbenice so vprizorile igrokaz »Ljudmila« in so svoje vloge prav častno izvršile.

Prihova pri Konjicah. Nad 50 mladeničev nas je v Marijini družbi; med temi jih je pristopilo sedem meseca aprila. Prav veseli in ponosni smo, da se smemo imenovati Marijine sinove. In za izobrazbo ter pošteno zabavo smo preskrbljeni (v tej družbi). Vsak mesec se namreč zberemo v malo tesni posojilniški sobi. Dne 4. aprila smo gledali, oziroma igrali veseloigro: »Začarano pismo«. Iz srca smo se smejali posebno ubogemu Matiču. Dne 5. maja je govoril organist Klajžar o »Napoleonu in Slovencih«, g. predsednik pa o »štajercijanstvu in alkoholu«. Nazadnje smo zapeli znano pesem: »Veš, o Marija«.

Blače pri Mariji na Zili. Dne 29. maja, ob priliki procesije za praznik sv. R. T. pri blaški podružnici, so bile sprejete v Marijino družbo na Zili prve družbenice in sicer 12, večinoma iz Blač samih, 12 drugih se je že priglasilo za pristop. Naj bodo te zglede drugim, da pristopijo še druge v čim obilnejšem številu! Naj se nobena ne da oplahiti, če kak plitev in najbrž pokvarjen fant zabavlja in smeši prepotrebno in tako koristno družbo! Ti ne bodo za nas umirali, ne govorili za nas ob sodbi! Le potrudimo se, da jim z zglednim življenjem dokažemo, kak sad rode Marijine družbe. Po našem sadu nas bodo spoznali. Bog in Marija z nami!

V Trzišču smo imeli na binško ponedeljek (dne 16. maja), nenavadno slavnost: Blagoslovila se je nova zastava dekliške Marijine družbe in sprejetih je bilo 60 novih

udov. V krasnem govoru je č. g. žup. Bukowitz slikal težko pot skozi življenje pod Marijino zastavo in pod zastavo goljufigave sveta. Zastavi je kumovala gđc. Dragica Berlan. Na eni strani ima zastava podobo Brezmadežne, na drugi strani pa sv. Alojzija. Splošno veselje je bilo kaljeno, ker ni bil navzoč domači gospod župnik, ki se je za slavnost trudil, a se je ravno pri pripravi nanjo ponesrečil.

Iz št. Vida pri Zatičini. Dne 10. maja smo pokopali uda Marijine družbe Mihaela Bučarja v starosti 46 let. Bil je zgleden in zvest otrok Marijin skozi vsa leta odkar je ustanovljena družba, prednik in zastavonoša Marijine družbe in 24 let ud gasilnega društva. K pogrebu so ga spremili mladeniči, dekleta in gasilno društvo. Pri pogrebu so mu zapeli mladeniči žalostinko.

Iz Moravč. V proslavo majnikove Kraljice je priredila tukajšnja mladeniška Marijina družba z izobraževalnim društvom krasno veselico. Na sporedu je bilo petje, govor in deklamacije. Mladeniči so igrali novo izvirno igro: »Marija pribežališče grešnikov.« Veselica je v vseh točkah prav lepo vspela. — Družba treznosti šteje v Moravčah okrog 400 članov.

Iz Boštanja ob Savi. Dne 8. maja t. l. je poromala dekliška Marijina družba na Zaplaz pod vođstvom župnika Kerina. Deklet je bilo 81. Iz župnijske cerkve na Čatežu se je podala v procesiji z zastavo, spremljana od čateške Marijine družbe z zastavo pod vodstvom župnika Povšeta in Kerina na Zaplaz. Tu je imel č. g. čateški župnik Povše primeren govor za Marijino družbo. Potem so opravile v župnijski cerkvi spoved — drugo jutro so imele v župnijski cerkvi ob peti uri med sveto mašo skupno obhajilo, potem so bile na Zaplazu pri šmarnicah in dveh svetih mašah. — Vsem se je bralo veselje in zadovoljnost raz obrazov. Obžalovati moramo pa, da se niso tudi druga dekleta Marijine družbe udeležila tega romanja. Pri nas primanjkuje stanovske zavedenosti. Na »pušenšenku« zapiti več kron, se jim ne zdi prav nič škoda, a za romanje se jim zdi pa škoda za vsak vinar.

Iz Celja. Veliko veselje smo imeli na binkoštno nedeljo, ko je bilo na novo sprejetih 21 deklet. Dne 30. maja je pa imela Marijina družba iz Celja izlet na Kalobje skupno z gojenkami gospodinske šole iz Teharij. Ko smo dospeli na Kalobje, je bil slovesen sprejem in procesija s petimi litanijami, nato pridiga in sveta maša, katero so služili naš č. g. voditelj Ivan Gorišek. Po končani cerkveni pobožnosti sta se uprizorili dve igri in sicer »Strahovi« in »Gospa Sitna«. Slišali

smo tudi različne govornice iz Celja, Št. Vida pri Planini in iz Dobja, vse so izvrstno nastopile. Med odmorom so se pele slovenske narodne pesmi, ki so jih pele celjske farne pevke pod vodstvom g. Brvarja, združene s št. vidskimi pod vodstvom g. župnika. Tako zunanje delovanje privabi mnogo deklet v družbo, zato bi bilo pa prav, ko bi se ustanovila »Dekliška zveza«, da bi tudi na zunaj delovala.

Škale pri Velenju. Tukajšna Marijina družba je začela dobro napredovati. Lansko leto, meseca julija se je ustanovila in je bilo takrat sprejetih 50 članic, a letos jih je že 100 in še vedno prihajajo z veseljem. Na praznik Vnebohoda Gospodovega, so duhov. voditelj č. g. dekan slovesno blagoslovili družbeni križ. Dne 4. maja pa je nemila smrt pokosila v 21. letu svoje starosti, v najlepšem cvetu njene mladosti prvo hčer iz te družbe. Posebno čast zasluži neka družbenica, ki ji je v boleznih tako lepo stregla in jo vzela k sebi.

Iz št. Janža na Dolenjskem. V nedeljo 22. na praznik presvete Trojice, smo obhajali 10letnico Marijine družbe. Na ta dan je bilo sprejetih več novih udov obojega spola. Po sprejemu so nas č. g. župnik iz Mokronoga s svojim ganljivim govorom na novo vspodbujali in nam dali pogum, naprej vjaskovati se pod Marijino zastavo. Po končanem cerkvenem opravilu se je pričela igra: »Dve materi« s petjem in deklamacijo. Deklamacija nas je spominjala 10letnice, igra nam je pa dala novega duha in ljubezni do Marije. Vsa slavnost se nam je dobro obnesla. Pogrešali smo le še moškega zbora. Pri nas bi se dalo še marsikaj dobrega napraviti, ker je dosti marljivih deklet in mladeničev.

Sela pri Šumbregu. Naša dekliška Marijina družba šteje 48 članic. Družba si je osnovala tele odseke: časnikarski, za oskrbo bolnikov, za okras cerkve, za treznost, ti so namreč že delj časa; sedaj pa smo osnovali dva nova: misijonskega, apostolstvo molitve in pogosto prejemanje svetega obhajila. V naši župniji imamo tudi bratovščino presvetega rožnega venca in smo se začele zbirati v vence. Eden je že kar iz dekliške Marijine družbe; pa mislimo, da bo še eden, saj je nas ravno za dva venca.

Dovje. Prav posebno vesel dan za našo Marijino družbo je bil binkoštni ponedeljek. Ta dan so namreč č. g. dekan in kanonik iz Radoljice blagoslovili novo družbeno zastavo, pod katero se bomo od zdaj naprej še številneje zbirali kot doslej. Obiskale so nas pri tej priliki tudi sosednje družbe iz Kranjske

Gore, Jesenic, Koroške Bele in Breznice. Me-sočne shode prav pridno obiskujemo, posebno še, ker smo dobile od naklonjenega nam gasilnega društva sobo, v kateri se lahko zbiramo. Več dobrotnikov nam je pomagalo družbeno sobo primerno urediti. Pa ne smete misliti, da gledamo samo na zunanje. Vemo, da sama zastava, če je še tako lepa, ne napravi že tudi dobre družbe. Ustanovili smo tudi več odsekov. Od teh posebno dobro vspeva odsek sv. R. T. Ko bodo dali tudi drugi kaj več življenja od sebe, bomo pa še o ostalih poročali. To novo življenje v naši družbi je privabilo vanjo mnogo tovaršic. Samo zadnji binkoštni ponedeljek je bilo sprejetih na novo 23; druge, zlasti večje šolarice, se pa prav pridno oglašajo.

Iz Drašice pri Borovnici. Jako lepo in slovesno smo obhajali na dan 24. majnika prvič god Marije pomočnice kristjanov v novi kapeli na Drašici. Bratovščina sv. rožnega venca je začela že o polnoči glasno molitev v kapeli, vsako uro se je menjal molivec. Jako ganljiv prizor: cel dan je bila straža pri Mariji. Ob drugi uri je daroval č. g. župnik J. Juvanec sveto mašo in imel jako ganljiv govor. Mladeniška M. družba borovniška je prišla s svojo zastavo počastit nebeško Kraljico in je imela v kapeli skupno sveto obhajilo. Tudi č. g. rakiški župnik A. Magajna je prišel z mladeniči M. družbe izkazat čast božji Materi. Še lepše pa je bilo popoldan ob peti uri: pete litanije M. B. Veselje ti je nehote prišlo v srce, ko si videl tudi bolj odlične borovniške možake pri popoldanskem opraviilu. Ob 11. uri zvečer, ko je bila zadnja ura tega dneva pričeta, pa so

prišle mladenke, članice odseka »Bogomile« in obenem borovniške cerkvene pevke, ki so krasno in milo zapele nekaj Marijinih pesmi. O polnoči, ko je bil sklep in ko je neka odlična gospa zapela v slovo Mariji:

Če o Marija Tebi v lice danes gledam
zadnjikrat,
slednjič tečejo solzice, mi na cvetje Tvojih
trat;

tedaj pa je seglo vsem v dno srca. Minul je dan, ki ga je Gospod naredil.

OPAZKE UREDNIŠTVA.

Trebelno. To je res zelo lepo. Naj bi Vas posnemali pri vseh družbah! — Vipavska dolina. Zakaj pa je družba na Vrabčah propadla in na Ustji le životari? Da dekliška družba propade, to je res čudno. To se mora popraviti! — Železniki. Da se je občinska volitev posrečila, to nas srčno veseli, kakor tudi ves drug vaš napredek. — Dove. Vašega napredka in veselega gibanja smo posebno veseli. — Št. Ilj. Veselo sporočilo s skrajne meje slovenstva nam je v veliko veselje. Dekleta, krepko se držite in branite sveto vero in mejo slovensko! Simpatije vseh Slovencev so z Vami. — Boštanj. Kake so pa take Marijine hčere, ki hodijo po gostilnah in dajejo za pijačo? To ne gre skupaj. Izberejo naj si eno ali drugo! — Nekaterim darovavcem. V to se uredništvo ne more obvezati, da bi pošiljalo fotografije »odkupljenih« poganskih otrok. Kakor bi radi ustregli, ne moremo zmagati dela in se pečati s takimi podrobnostmi.

Drobtine.

Glavno zborovanje nemških katoličanov bo letos od 21. do 25. avgusta v Augsburg-u. Ker od Augsburg-a do Oberammergau-a, kjer se bodo letos vršile pasijonske igre, ni posebno daleč, pričakujejo na katoliškem shodu veliko udeležbo.

Bosenskim katoličanom se godi še silno slabo. Turki so še vedno gospodarji v Bosni, kajti katoličanom manjka šol, manjka cerkvâ, voditeljev. Doslej so si priborili šele 32 verskih šol, dočim jih imajo Srbi 69, Turki pa 1033. Vlada je pač ustanovila 417 šol brez barve, to je brez verskega pouka, torej brezverskih šol. Zato pa ni čuda, če so ondi vrata na stežaj odprta modernemu brezverstvu.

Treba bo, da bodo katoliški poslanci pošteno zaropotali na Dunaju v prid bosenskim katoličanom. Nov deželni zbor v Bosni bo imel 34 srbskih, 24 turških in 16 katoliških poslancev. Bosna je torej za Avstrijo prva in najbližja misijonska dežela.

Potrebna prošnja. Vodstvo apostolstva molitve je poslalo vsem francoskim škofom okrožnico s prošnjo, naj dovolijo in priporočajo povsod vernikom to-le krepko prošnjo: »Brezbožnih šol in brezvernih učiteljev: reši nas, o Gospod!« Enako prošnjo so milijon in milijonkrat ponavljali tudi katoličani na Belgijskem v hudih časih od leta 1879 do 1884.

V proslavo sv. Cirila in Metoda.

Ob 1025letnici Metodove smrti.

Sv. Ciril in Metod sta v 9. stoletju kakor dve svetli zvezdi zasijala na nebu katoliške cerkve. Kjerkoli sta se pokazala, povsod so občudovali nju svetost in učenost. Njuno slavo so oznanjali narodi sedanje južne Rusije od Črnem morju, nju učenost in svetost je občudoval Carigrad in Rim; najbolj so ju pa častili in ju še časté slovanski narodi, ker sta jim pokazala pot k pravi veri in cerkvi Kristusovi in jim prižgala luč krščanske izobrazbe. Preprosto ljudstvo slovansko, pa tudi veliki in sveti možje raznih narodov so v vseh stoletjih oznanjali slavo slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Naši slovenski prededje, ki so bili tako srečni, da so poslušali in gledali goreča in sveta slovanska apostola, so nju slavo izročili poznim slovenskim rodovom. In največji sin slovenske Matere, škof Anton Martin Slomšek, je bil med Slovenci največji častivec sv. Cirila in Metoda.

V zadnjih 25 letih je češčenje sv. Cirila in Metoda med slovenskim ljudstvom precej opešalo. Prav bi bilo, da bi se letos ob 1025letnici Metodove smrti češčenje sv. slovanskih apostolov med našim vernim ljudstvom zopet poživilo in razvnelo v mogočen plamen navdušenja in gorečih molitev. Ker je v ta namen ravnokar izšlo več knjižic, zato hočemo samo prav na kratko omeniti velik pomen sv. Cirila in Metoda in važnost njunega češčenja.

1. Sv. Ciril in Metod se imenujeta in tudi sta apostola prave vere. Zahvaljujmo se jima za največjo milost, za nezasluzen dar prave vere!

2. Sv. Ciril in Metod sta apostola cerkvene edinosti. Ko so se njuni rojaki Grki ločili od prave Cerkve, sta ostala neomajano vdana pravi Cerkvi in se z apostolsko gorečnostjo trudila, da Slovane utrdita v verski in cerkveni edinosti.

3. Apostolska gorečnost za razširjanje prave vere in za cerkveno edinost ju je vodila, da sta postala ustanovitelja krščanske izobrazbe in književnosti med Slovani. Tudi naš jezik nas torej spominja apostolske gorečnosti sv. bratov.

Veselo znamenje je, da se je ravno sedaj »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« pri nas v ljubljanski škofiji tako razširilo, da šteje že okoli 15.000 udov.

Dne 5. julija je glavni društveni praznik Apostolstva. Naš goreči knezoškof so pri tej priliki to-le naročili:

1. Prvo nedeljo meseca julija naj se molitvena ura pred presv. Rešnjim Telesom nameni za uspeh Apostolstva (za cerkveno zedinjenje).

2. Dne 5. julija, na praznik sv. Cirila in Metoda naj se ljudstvo povabi k sv. maši, pri kateri naj verniki v ta namen molijo. (Kjer je Apostolstvo že vpeljana, tam naj se v zmislu pravil gotovo vsaj ena sveta maša opravi za žive in mrtve ude.)

3. V pridigi prve nedelje meseca julija in tudi sicer naj se priporoča Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Ude Apostolstva opozarjamo, da se dne 5. julija ali v osmini lahko udeleže **popolnih odpustkov pod navadnimi pogoji**. Naj bi obilno pristopali k sv. obhajilu!

Prispevki za leto 1910. naj bi se pobirali v nedeljo, 3. julija, če ni posebnih ovir.

V proslavo 1025-letnice Metodove smrti je Apostolstvo izdalo sledeče knjige, ki jih vsem vernim Slovincem toplo priporoča:

1. **Marijino kraljestvo na jutrovem.** (Spisal Silvin Sardenko.) — Cena izvodu 50 vinarjev; na 10 izvodov en izvod zastonj. — Vsak Marijin častivec, vsak častivec sv. Cirila in Metoda naj prebere to krasno knjigo, polno poučnih zgledov, mičnih prigodb in lepih nauk.

2. **Slovanska apostola.** Zgodovinska igra v petih dejanjih. Cena 1 K 20 vin.

3. **Slomšek o sv. Cirilu in Metodu.** Izide koncem tega meseca; cena okoli 80 vinarjev. V tej knjigi so zbrani krasni Slomškovi spisi o sv. Cirilu in Metodu in njegovi popisani zanimivih dogodkov iz zgodovine zedinjenja.

4. **Sv. Ciril in Metod.** Kratek življenjepis. To knjigo bodo prejeli udje Apostolstva namesto letnega poročila.

Kdor razširja te knjige, izvršuje apostolsko delo.

Verni Slovenci! Udje »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«, skrbite, da bodete lepo in v pravem cerkvenem duhu proslavili praznik sv. Cirila in Metoda!

F. G.

Lepe podobice sv. Cirila in Metoda se dobivajo v prodajalni K. T. D. (Ničman).

F. G.

kor 7. t. m. in udom bratovščine prečistega Srca Marijinega.

26. T o r e k. Sv. Ana, mati Marijina.

31. N e d e l j a. Zadnja v mesecu. Popoln odpustek: Vsem, ki trikrat na teden skupno molijo z drugimi sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Nameni svetega očeta. — Srečna izvolitev tržaškega škofa. — Cerkevne razmere na Tržaškem. — Cerkevne razmere na Hrvaškem. — Žalostne razmere med katoličani v Bosni. — Apostolsko delo med razkolniki. — Razširjenje svete vere med pogani. — Slovenci na tujem. — Delo za treznost. — Mladina po mestih. — Neka oseba priporoča svoje sinove v pobožno molitev.

Zahvale.

Jaz, Marija Žlindra iz Zadolja št. 3 pri Ribnici, Dol., stara 33 let, sem bila že od mladosti hudo bolna na želodcu in živcih. Nobeno zdravilo ni izdatno pomagalo, vsak dan so me napadale slabosti, za težko delo sem bila nesposobna. Ko sem se pa pred dvema letoma priglasila za skupno slovensko romanje v Lurd, sem takoj čutila neko polajšanje, pred jamo v Lurdu so pa zadnji dan našega bivanja tamkaj izginile hipoma vse bolečine. Že dve leti je od tega, pa še nikdar se niso bolečine pojavile, in lahko opravljam tudi najtežja kmečka dela. Zato se iz vsega srca javno zahvaljujem naši ljubi Gospej lurški za to čudovito hipno in trajno ozdravljenje.

Iskreno se zahvaljujejo Mariji Devici, ki je pomagala, da so trije naši na nevarni davici oboleli otroci ozdraveli. Vsa družina je v majniku prejela hvaležno sveto obhajilo. Marijina moč je velikanska. Hvala Mariji! Peter Tul, oče, za vso družino. — Mačkolje (Karežana) pri Trstu.

I. P. iz Ljubljane za uslišano prošnjo. — Neka Marijina hči za doseženi mir in potrpečljivost v družini. — A. Z. za uslišano prošnjo v važni zadevi.

Darovi:

Za bratovščino presvetega R. T.: Ribnica 410 K. — Vrhnika 327 K 22 v. — Komenda 186 K. — Selca 160 K. — Homec 158 K 30 v. — Prečna 150 K. — Stara Loka 118 K. — Slavina 112 K. — Idrija 111 K 10 v

— St. Vid pri Zatični 110 K. — Sorica 100 K. — Gorje 100 K. — Spodnja Idrija 96 K. — Preska 63 K. — Svibno 90 K. — Polica 6 K 40 v. — Koprivnik 41 K. — Zagorje 70 K 6 v. — Radomlje 19 K. — Kostanjevica 22 K 60 v. — Tunice 60 K. — Rateče pri Beli peči 33 K 80 v. — Kamna gorica 62 K. — Zg. Tuhinj 50 K. — Vrhpolje p. Mor. 40 K. — Horjul 2 K. — Križe pri Trziču 61 K. — Adlešiči 39 K. — Primskovo pri Kranju 47 K. — Kropa 32 K. — Trnovo v Ljubljani 45 K 74 v. — Sv. Trojica p. M. 4 K. — Podraga 75 K. — Polom 31 K 20 v. — Preserje 80 K 40 v. — Lučine 30 K. — Peče 20 K. — Dovje 51 K. — Kranjska gora 85 K 50 v. — Studeno 64 K. — Kokra 16 K 80 v. — Morobitz 15 K. — Polje 45 K. — Sava 44 K 50 v. — Šempeter pri Rudolfovem 34 K 64 v. — Koroška Bela 50 K. — Boh. Bela 72 K. — Črni vrh nad Idrijo 80 K. — Vrabče 14 K 40 v. — Podzemelj 20 K. — Sv. Križ pri Kostanjevici 42 K. — Leskovec 55 K. — Črni vrh nad Polhovim gradom 74 K 15 v. — Gorice 73 K. — Osilnica 64 K. — Metlika II. 10 K. — Trstenik 50 K 81 v. — Elsner Terezija 2 K. — Elsner Marija 2 K. — † Botizio 2 K. — Neimenovana dobrotnica 40 K. — Ana Malenšek 2 K. — Terezija Jeka 2 K. — Urška 1 K. — Anton Sotler 2 K. — Več neimenovanih 3 K. — Gg. bogoslovci 25 K.

Za cerkev sv. Jožefa: Župnik Hartmann 5 K. — Zbirka v Čemšeniku 210 K. — Neimenovan starček 50 K. — Knific (Smlednik) nabral 11 K. — Gasper Windischer 14 K. — Elizabeta Bernard 10 K. — Zbirka v Kopanju 134 K. — Marija Stanič 20 K. — Selan Matija 20 K. — Janez Silvester 10 K. — Zbirka v Laščah 422 K. — Več neimenovanih 30 K.

Za bolgarske misijone: Katarina Meglič 5 K. — Neimenovan 3 K. — Vlč. g. B. Bartol 40 K. — Marija Miglar v Celoveu 30 K.

Za dom vajencev v Ljubljani: Neimenovan 10 K. — Z Vrhnike 16 K.

Za odkup poganskega otroka: Franc Skale iz Šmarja pri Jelšah 31 K. — Iz Smlednika 20 K. — Po č. g. Westru v Slavini 30 K. — Ana Čuješ v St. Janžu 20 K. — Franca Cesar v Srednji vasi 20 K.

Za cerkev v Bosni: Iz Studenega 2 K 56 v. — Za svetega očeta 1 K.

Za misijone: Iz Kroke 7 K. — G. M. Ježek 2 K.

Za misijon Kumamoto na Japonskem: Vlč. g. B. Bartol 10 K.

Za afrikanske misijone: Neim. 30 kron.

Za Detinstvo: G. M. Ježek 7 K 92 v.

Z armade sv. Križa: Iz Bohinjske Srednje vasi 48 K 26 v. — Z Blok 4 K 46 v

Najstarejša slovenska tvrdka te stroke.
Obstoji že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejteljica zaloge cerkvene obleke in orodj
Ljubljana, Wolfova ul. 4

ženske lase

odstrižene in
zmešane ku-
pujem po naj-
višji ceni

M. Podkrajšek frizer za dame in gospode
Sv. Petra cesta 32, Levčeva hiša.
— Izdelujem vsa lasna dela. —

Kamnoseški izdelki iz marmorja za cerkvene in pohištvne oprave,
spomeniki iz marmorja, gr-
nita ali sijenita, apno živo

Alojziju Vodniku

in ugašeno se dobi pri

3696

kamenarskem mojstru

Kolodvorska ulica

Ljubljana

Čisto platnene obeljene **rjuhe brez šiva** bombažasti in platneni ostanki

150 cm. široke, čisto platnene rjuhe, 225 cm. dolge, 1 komad . . . 2 K 70 h

150 " " debelejšje, čisto platn. rjuhe, 225 cm. dolge, 1 komad 3 K 30 h
(najmanj se odda pol tucata).

1 tucet kuhinjskih damast-brisač (sivih ali belih), 50/110 6 K 50 h

1 " belih batist-robeev, 45/45 K 2—, K 3—, K 5-50

1 garnitura za kavo, čisto platno (v raznih barvah ali bela), za 6 oseb 7 K — h

1 kos fine, bele, čisto platnene tkanine za srajce, 23 m., 28 cm. šir. . 19 K — h

40 m. pristno barv. perilnih ostankov v dolžini od 3—15 m., posteljina, kana-
fas, oxford, oblačilno sukno, tkanina bela in tisk., šifoni, krizet itd. . 18 K — h

pošilja po povzetju:

Ant. Marschik

tkalnica

Giesshübel št. 10
pri Novem mestu o M.

Mnogo priznalnic in zahvalnic je
najboljše priporočilo in dokaz, da
postrežem s solidnim in trpežnim
1449 31 blagom.

Nakupujoči

oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočljivo trgovino

▣ **JANKO ČEŠNIK** ▣

Ljubljana :: :: Stritarjeva - Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga
vsakovrstnega belega perilnega blaga v bom-
bažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne
preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.
Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Ustanovljeno 1842

Telefon šte. 154

Priporočava prečasti duhovščini in p. n. občinstvu vse v najino stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot priznано reelno fino delo in najnižje cene. Prekupcem posebno priporočava **oljnate barve v pločevinastih puščicah** ::

≡ **Tovarna** ≡
oljnatih barv, lakov in firnežev

Brata Eberl

slikarja napisov

pleskarska mojstra c. kr. drž.
 in c. kr. priv. južne železnice

:: v Ljubljani ::

Miklošičeva cesta 6
 za frančiškansko cerkvijo
 Delovanje z elektr. močjo

Dekoracijska, stavbinska in
 :: pohištvena pleskarija ::

Trgovina z oljnatimi barvami, laki in firneži ter z vsemi v to široko spadajočimi :: predmeti ::

Delavnica je v Igriški ulici 8

Ceniki na zahtevo

3461 (1—)

Ceniki zastonj

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19 sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

po 4 $\frac{1}{2}$ %

to je: daje za 100 K 4 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni davek plača hranilnica sama.

3450

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik
 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.
 Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.

Največja češka tovarna za nakupovanje cenega posteljnega perla!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsní puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Csško.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

15-2

S. Benisch

2035

Največja in najstarejša tovarna lončenih pečij in raznih lončenih izdelkov

AVGUST DRELSE

Mnogokrat odlikovana

V LJUBLJANI

Mnogokrat odlikovana

priporoča se slavnemu občinstvu in prečast. duhovščini v naročila na

štedilna ognjišča in peči

preproste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah in vzorcih najbolj strokovnjaški, solidno in trpežno po najnižjih cenah. Zupniščem, samostanom in šolam dovoljujem znaten popust.

3460

Ilustrovani ceniki na razpolago.

Denarni promet do 31. decembra 1909
čez 83 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. marca 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

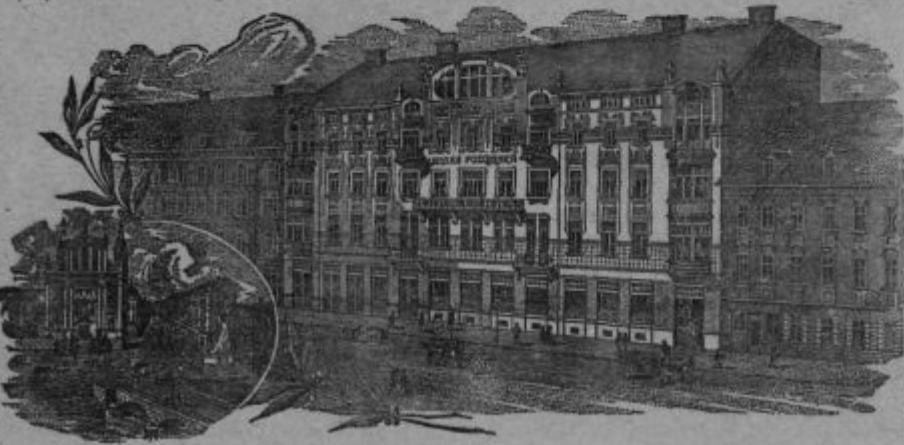
registrirvana zadruga
z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta šte. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez kakšnega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavni.
K 503-575-98

Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje kaj prekinilo. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilne položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih združnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskomptirajo.

MARJIN TRG

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n. L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Lesković, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku.